

Univerzita Karlova

Filozofická fakulta

Ústav světových dějin

Bakalářská práce

Jan Ptáček

**Plymouth a Jamestown – komparativní analýza prvních
úspěšných anglických kolonií**

Praha 2025

Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Jaroslav Valkoun,
Ph.D.

Na tomto místě bych rád vyjádřil upřímné poděkování všem, kteří mě během psaní této bakalářské práce podporovali. Především děkuji vedoucímu mé bakalářské práce PhDr. Jaroslavu Valkounovi, Ph.D. za cenné odborné rady a vstřícný přístup, který mi pomohl práci úspěšně dokončit. Dále bych rád poděkoval také mé rodině za podporu a motivaci po celou dobu studia. V neposlední řadě děkuji svým přátelům a spolužákům za povzbuzení a chvíle oddechu, které mi vždy zvedly náladu.

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně, že jsem řádně citoval všechny použité prameny a literaturu a že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 10. srpna 2025

.....

Jan Ptáček

Abstrakt

Práce se zabývá srovnáním dvou nejvýznamnějších amerických kolonií Jamestown ve Virginii a Plymouth v Massachusetts. Obě kolonie spojuje především důležité prvenství v raném osídlování dnešních Spojených států. Hlavním tématem práce je komparace politické struktury obou kolonií a zkoumání podrobného sociálního a hospodářského vývoje v průběhu celého 17. století. Dále se práce věnuje klíčovými osobnostem, které měly na život a vývoj v koloniích podstatný význam. Závěrečným cílem je nalezení společných rysů porovnávaných kolonií a stanovení hlavních prvků, které měly vliv na úspěšné vybudování a fungování kolonií, i na jejich formální zánik.

Klíčová slova:

anglická kolonizace, Jamestown, kolonie, osadníci, Plymouth, puritáni, Severní Amerika

Abstract

The thesis deals with the comparison of the two most important American colonies, Jamestown in Virginia and Plymouth in Massachusetts. Both colonies are primarily connected by their important primacy in the early settlement of what is now the United States. The main topic of the thesis is the comparison of the political structure of both colonies and the examination of detailed social and economic development throughout the 17th century. The thesis also focuses on key figures who had significant impact on the life and development of the colonies. The final goal is to find common features of the compared colonies and determine the main elements that influenced the successful establishment and functioning of the colonies, as well as their formal demise.

Keywords:

English colonization, Jamestown, colony, settlers, Plymouth, Puritans, North America

Obsah

Úvod.....	7
1 Historický kontext obou kolonií.....	10
1.1 Předchozí pokusy o založení anglických kolonií.....	10
1.2 Založení kolonie Jamestown.....	12
1.3 Založení kolonie Plymouth.....	13
2 Politický a správní systém obou kolonií	15
2.1 Vedení v kolonii Jamestown.....	15
2.2 Vedení v kolonii Plymouth.....	20
3 Ekonomika a demografie kolonií	24
3.1 Zásobování a osadníci v kolonii Jamestown	24
3.2 Zásobování a osadníci v kolonii Plymouth	32
Závěr	35
Seznam použité literatury.....	37
Přílohy.....	41

Úvod

Tato bakalářská práce si klade za cíl blíže představit proces anglické kolonizace v Severní Americe během prvních let 17. století. Tehdy na tomto území vznikla jedna z prvních trvalých evropských osídlení, která se stala základem pro pozdější formování americké společnosti, kultury a státnosti. Hlavním cílem výzkumu bude komparace dvou nejvýznamnějších kolonií z tohoto období, kterými jsou Jamestown ve Virginii a Plymouth v dnešním státě Massachusetts. Navzdory tomu, že obě kolonie byly založeny za odlišných podmínek, jsou spojeny dobou i důležitým prvenstvím. Během historie se staly nositeli různých specifických struktur a hodnot, které formovaly nejen život jejich samotných obyvatel, ale i následné směřování celé anglické koloniální politiky v těchto regionech.

Z metodologického hlediska bude práce založena na kvalitativním výzkumu s využitím historické komparativní analýzy, která umožní srovnání dvou odlišných koloniálních projektů ve vymezeném časovém období. Tento přístup povede k nalezení klíčových rozdílů a společných rysů obou kolonií. Hlavní důraz bude kladen nejen na detailní popis jednotlivých událostí, ale i na hlubší interpretaci jejich významu v širším historickém kontextu.

První kapitola představí politické a společenské okolnosti té doby, které vedly k zahájení anglické expanze. Podstatné budou zejména události, které přímo předcházely vzniku obou komparovaných kolonií. Poté budou ve dvou podkapitolách ještě představeny první plavby do těchto kolonií, moment jejich založení a dále společenské složení obou posádek. Ústředním tématem další kapitoly bude srovnání jejich politické struktury a přístupu jednotlivých autorit ve vedení. Konkrétně proměňám jejich pravomocí a formám jejich legislativy, soudnictví a administrativních orgánů. V následující kapitole bude věnována pozornost především hospodářským aktivitám a demografickému vývoji obou kolonií. Zaměřím se hlavně na primární zdroje potravin a ekonomickou prosperitu kolonií, s čímž je počet obyvatelstva výrazně spojen. Zároveň bude zohledněno i téma okolního prostředí a vztahů s původním obyvatelstvem, které zde mělo taktéž nezanedbatelný vliv na obě kolonie. Analýza bude zaměřena zejména na hlubší pochopení raného formativního období, tedy přibližně prvních dvacet let od jejich založení, které bylo ještě jakousi experimentální érou pokusů a omylů bez jednotné vize o budoucím směřování. Závěrečná kapitola shrne hlavní výsledky komparace a pokusí se zhodnotit širší dopady těchto dvou prvních koloniálních modelů na pozdější směřování anglické politiky v Severní Americe.

Z hlediska zdrojů se práce bude opírat především o dobové záznamy a vydané prameny, hlavně paměti předních osobností, které se v tomto období na kolonizaci podílely. Stěžejní budou zejména texty od bývalých guvernérů Edwarda Wingfielda¹ a Johna Smitha,² které se týkají osady Jamestown, dále William Bradford³ s Edwardem Winslowem⁴ v osadě Plymouthu. Z monografií budou využity zahraniční publikace od renomovaných historiků jako jsou Karen O. Kupperman,⁵ Franka E. Grizzarda⁶ nebo Lyona G. Tylera.⁷ Kromě toho budou zohledněny ještě některé odborné články, které výzkum doplní o specifické poznatky, které byly opomenuté v obecných monografiích. Klíčové budou především studie věnované vysoké mortalitě v Jamestownu, kterou analyzovali například autoři jako Michael LaCombe,⁸ Virginie Bernhard⁹ nebo Carvilla Earle.¹⁰

V české historiografii je téma rané anglické kolonizace Severní Ameriky dosud zpracováno spíše okrajově. Důležitou výjimku představuje odborná činnost profesorky Svatavy Rakové, která publikovala několik monografií zaměřených na obecné předrevoluční dějiny Spojených států a byla tak v českém prostředí jednou z prvních, kdo se této éře věnoval. Podrobnější studie zde dosud vznikaly jen v omezené míře a většinou pouze v podobě některých diplomových prací. V posledních letech byla obzvláště zajímavým příspěvkem k tomuto výzkumu například texty Františka Přívozníka¹¹ a Daniely Šnapkové.¹² Tato bakalářská práce se pokusí zaplnit dosavadní mezery v tomto výzkumu a snad dále rozvine dosavadní poznatky.

---

¹ WINGFIELD, J. R., *Virginia's True Founder: Edward-Maria Wingfield and His Times, 1550-c. 1614: the First Biography of the First President of the First Successful English Colony in the New World*, Petersburg 1993.

² SMITH, J., *The Generall Historie of Virginia, New-England, & the Summer Isles*, Carlisle 2006.

³ BRADFORD, W., *History of Plymouth Plantation*, Boston 1856.

⁴ WINSLOW, E., *Good Newes from New England*. Carlisle 1996.

⁵ KUPPERMAN, K. O., *The Jamestown Project*, Cambridge 2009.

⁶ GRIZZARD, F. E. – SMITH, D. B., *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, Bloomsbury 2007.

⁷ TYLER, L. G., *Narratives of Early Virginia, 1606–1625*, New York 1907.

⁸ LACOMBE, M. A., *A continuall and dayly Table for Gentlemen of fashion: Humanism, Food, and Authority at Jamestown, 1607–1609*, in: *The American Historical Review* Vol. 115, No. 3, 2010, s. 669–687.

⁹ BERNHARD, V., *Men, Women and Children' at Jamestown: Population and Gender in Early Virginia, 1607–1610*, in: *The Journal of Southern History*, Vol. 58, No. 4, 1992, s. 599–618.

¹⁰ EARLE, C., *Environment, disease and mortality in early Virginia*, in: *Journal of Historical Geography*, Vol. 5, No. 4, 1979, s. 365–390.

¹¹ PŘÍVOZNÍK, F., *Příspěvek ke studiu počátků anglického osídlení v Severní Americe*, Diplomová práce, Praha 2012.

¹² ŠNAPKOVÁ, D., *Tlumočení při kolonizaci Severní Ameriky se zaměřením na oblast dnešních Spojených států amerických a Kanady*, Diplomová práce, Praha 2021, s. 28–33.

Nepřekvapí nás, že ve Spojených státech bylo o tomto tématu naopak napsáno nespočet studií a publikací a stále zde probíhá nový výzkum i archeologické vykopávky, které během posledních let přinesly hned několik nových významných poznatků a objevů. Z toho důvodu ale nebude možné podrobně uvádět úplně všechny aktuální informace a dostupné detaily o každé události. Má práce představí především ty nejdůležitější historické mezníky, které budou nutné pro pochopení celkových souvislostí. Cílem této studie není pouze jednoduché srovnání dvou historických útvarů, ale bude zde snaha o identifikaci strukturálních prvků a vnějších i vnitřních faktorů, které rozhodujícím způsobem přispěly k úspěšnému rozvinutí kolonií a zároveň definovaly limity jejich dlouhodobého fungování.

Výsledkem celé práce by mělo být nejen určení společných znaků a rozdílů v jednotlivých výzkumných oblastech, ale i hlubší porozumění tomu, jak různé motivace, podmínky a přístupy k osidlování vedly ke vzniku odlišných společenských modelů, jež se staly základem pro politické a kulturní tradice, které v americké společnosti přetrvaly až do současnosti.

1 Historický kontext obou kolonií

1.1 Předchozí pokusy o založení anglických kolonií

Cesta k založení prvních anglických kolonií nebyla nijak krátká ani jednoduchá. Španělsko a Portugalsko postupně ovládli významnou část Střední a Jižní Ameriky již během 16. století a rychle její území kolonizovali. Státy jako bylo Nizozemsko, Francie, nebo Anglie začaly uskutečňovat plány na kolonizaci Ameriky až téměř devadesát let po jejím objevení a do té doby se soustředily pouze na fázi výzkumných plaveb a prvních objevných expedic. V případě Anglie došlo nejprve k několika neúspěšným pokusům o nalezení severozápadní cesty do Indie. Nárok na většinu pobřeží Severní Ameriky si sice činila už od konce 15. století ale rozsáhlejší podpoře objevných plaveb stále bránilo mnoho materiálních a ekonomických faktorů. Nástupci Jindřicha VII. nebyli příliš nakloněni jejich financování což se změnilo teprve s nástupem královny Alžběty v roce 1559. V jejích službách se začalo objevovat stále více dobrodruhů, mořeplavců, obchodníků, nebo spisovatelů, kteří neustále volali po větší podpoře korzárství v Novém světě a s tím související nutností zahájit zde i trvalé osídlení.

K prvním skutečným pokusům o založení anglické kolonie tak došlo roku 1583 v Saint John na Newfoundlandu a poté 1585 na ostrově Roanoke v dnešní Severní Karolíně.¹³ Obě kolonie však neměly dlouhého trvání, Saint John fungoval dlouhou dobu pouze jako sezónní rybářský přístav bez stálého obyvatelstva, zatímco na Roanoke byly hlavním problémem spory s původním obyvatelstvem a složité zúrodnování půdy novými kolonisty. Zásadní překážkou se již tehdy objevila náročnost zásobovacích plaveb mezi Anglií a Novým světem. Ty byly z velké části sponzorovány investicemi sira Waltera Raleigha, který musel do projektu vkládat značné finanční prostředky. Plavby byly následně na dlouhou dobu narušeny anglo-španělskou válkou. Kolonie Roanoke tak zůstala dlouhou dobu bez kontaktu s domovinou a v roce 1590 byla nalezena kompletně opuštěna a tím definitivně zanikla.¹⁴ Jednalo se o jediný větší pokus Anglie o vytvoření fungujícího osídlení v Americe během 16. století. K obnovení nových plánů došlo teprve po slavné porážce

---

¹³ Mimo jiné existuje ještě dosud nepodložená teze o misijní kolonii, která měla být podle britské historičky Alwyn Ruddock založena na Newfoundlandu už během poslední ztracené výpravy Johna Cabota v roce 1498. Ruddock bohužel zemřela v roce 2005 a ještě před smrtí nařídila zničit všechny svůj nedokončený výzkum. Od té doby probíhá několik projektů, které by její tvrzení podložil, ale dosud nebyly nalezeny jednoznačně uspokojivé závěry: viz EVAN, T. J., *Alwyn Ruddock: John Cabot and the Discovery of America*, in: *Historical Research*, Vol. 81, No. 212, 2008, s. 242–249.

¹⁴ Historii kolonie Roanoke přehledně shrnula například Karen Kupperman: viz KUPPERMAN, K., *Roanoke: The Abandoned Colony*, Lanham 2007.

Španělské Armady, kdy došlo ke značnému oslabení námořního vlivu Španělska a geopolitická situace se začala pomalu měnit ve prospěch Anglie. Mír se nakonec podařilo uzavřít až Alžbětině nástupci Jakubovi I. v srpnu 1604, což znamenalo konec státem podporovaného pirátství a obnovení původní snahy o vytvoření trvalého anglického osídlení v zámoří. S tím bylo spojeno pokračování dlouhodobé činnosti mnoha vlivných autorů, cestovatelů a politiků, kteří na královském dvoře shromažďovali informace a znalosti o zahraničních koloniích, jako podklad pro vybudování nové anglické kolonie. Mezi tyto dobové významné práce patřila hlavně díla Richarda Hakluyta, Roberta Thornea, Sebastiana Cabota, Johna Dee a Samuela Purchase. Někteří ze jmenovaných byli dokonce pozdějšími akcionáři Virginské společnosti pro kolonizaci. Tyto materiály měly zamezit dalšímu neúspěchu jaký nastal při budování Roanoke a zároveň měly nalákat případné kolonisty a investory do připravovaných expedic.¹⁵ Většina tehdejších propagátorů se opírala o dva hlavní argumenty. Prvním byla narůstající potřeba zřídít v Americe námořní základnu, kterou by bylo možno aktivně využít ve válečných střetech se Španělskem. Druhým argumentem byla potencionální možnost získávat z kolonií přírodní suroviny, které by Anglii pomohly zbavit se závislosti na importu ze zbytku Evropy v souladu s tehdejší představou merkantilismu.¹⁶ Mnoho autorů, kteří takto propagovali kolonizaci, rádi využívali zprávy a svědectví, která Nový svět prezentovala jako perspektivní zemi nabízející velké množství kvalitní půdy s bohatými zásobami zdrojů.¹⁷ Zde je však nutné zmínit, že někteří z nich nikdy neopustili Evropu a četná svědectví mohla být přehnaně zkreslena, aby posloužila jejich prosazované politice.¹⁸ Ačkoliv se těmto propagátorům podařilo výrazně přispět ke vzniku prvních kolonií, jejich následný vliv na nábor prvních osadníků nepřímo způsobil příčiny pro další komplikace provázející budování dalších kolonií. Zejména v případě proprietárních kolonií se již v prvních letech ukázalo, že zprávy o lákavém obchodním zisku ze surovin, přilákaly hlavně naivní dobrodruhy z bohatších vrstev, kteří většinou nevěděli nic o farmaření nebo těžbě.¹⁹

---

¹⁵ LACOMBE, M. A., *A continuall and dayly Table for Gentlemen of fashion: Humanism, Food, and Authority at Jamestown, 1607–1609*, in: *The American Historical Review* Vol. 115, No. 3, 2010, s. 669.

¹⁶ MANCALL, P. C., *Hakluyt's Promise: An Elizabethan's Obsession for an English America*, New Haven 2008, s. 143.

¹⁷ HAKLUYT, R. – WOODS, L. – DEANE, C., *A Discourse on Western Planting, Written in the Year 1584*, Boston 1877, s. 37–41.

¹⁸ DETWEILER, R., *Was Richard Hakluyt a Negative Influence in the Colonization of Virginia?* in: *The North Carolina Historical Review*, Vol. 48, No. 4, 1971, s. 359.

¹⁹ SMITH, J., *The Generall Historie of Virginia, New-England, & the Summer Isles* 2006, s. 172.

1.2 Založení kolonie Jamestown

Na počátku 17. století došlo k zásadní proměně v organizování většiny zámořských plaveb. Ukázalo se, že sponzorování kolonie v Americe představuje mnohem větší finanční a organizační riziko, než se čekalo, což si jednotlivci už nechtěli dovolit a mnohem raději investovali do bezpečnějších projektů v Irsku. Bylo proto zřejmé, že založení úspěšného osídlení v Americe zajistí jedině větší množství investorů v podobě akciové společnosti. Pro vznik samotné kolonie Jamestown byl zásadní především patent na kolonizaci Virginie, který král udělil 10. dubna 1606 radě akcionářů Virginské obchodní společnosti (The Virginia Company). Za vznikem této společnosti stál především anglický mořeplavec Batholomew Gosnold, který měl již s expedicemi do Nového světa bohaté zkušenosti a zároveň byl rodově propojen s mnoha významnými členy královského dvora. Díky tomu přesvědčil velké množství obchodníků a aristokracie v Londýně a západní Anglii k investici do nového pokusu o kolonizaci Ameriky. Virginská společnost byla rozdělena do dvou menších konkurenčních poboček v Londýně (Virginia Company of London) a Plymouthu (Virginia Company of Plymouth), mezi něž bylo patentem rozděleno území vyhrazené pro založení dvou kolonií. V této části bude důležitá především historie Londýnské skupiny, zatímco Plymouthské pobočce bude věnována až následující podkapitola.

Londýnská pobočka vypravila svou expedici 20. prosince 1606 a tvořily ji tři lodě – *Discovery* pod vedením Johna Ratcliffa, *Susan Constant* pod vedením Christophera Newporta a *Godspeed* pod vedením samotného Gosnolda, který byl zároveň hlavním organizátorem celé plavby. Velká část posádky byla navíc naverbována ze členů jeho výpravy do Nové Anglie už v roce 1602. Vypluli z anglického Blackwallu a cesta trvala čtyři měsíce i se zastávkou na Kanárských ostrovech a Portoriku.²⁰ 26. dubna 1607 se výprava dostala ke Cape Henry ve Virginii. Následně bylo až do 13. května téhož roku hledáno vhodné místo pro založení kolonie, které se nakonec podařilo najít u ústí řeky James, hluboko v zátocě Chesapeake.²¹ Ze strategických důvodů byl vybrán neobydlený ostrov asi 60 kilometrů proti proudu řeky, kde byla následujícího dne zahájena výstavba osady Jamestown (pojmenované po králi Jakubovi I.). Z důvodu obav před útokem Španělů byla prvním úkolem kolonistů výstavba obranné pevnosti a skladu. Tu vedl Gosnold, který ale tři

---

²⁰ SMITH, s. 87.

²¹ Tuto oblast se pokoušeli už roku 1570 kolonizovat Španělé, během jezuitské misie Ajacán, tento pokus selhal o rok později kdy byla celá skupina zmasakrována místním kmenem: viz HILL, W. B., *The Indians of Axacan and the Spanish Martyrs: The Beginnings of Virginia, 1570*, Clarksville 1970, s. 11.

měsíce po jejím dokončení z nejasných důvodů zemřel. Je tak smutným paradoxem, že muž, který měl největší podíl na kolonizaci Virginie a založení Jamestownu, nakonec nikdy nespatriil výsledky celé své práce.

1.3 Založení kolonie Plymouth

Kolonie Plymouth měla být podobně jako Jamestown taktéž založena prostřednictvím akciové společnosti, nicméně historie se zde nakonec odvíjela zcela jiným směrem. Plymouthská pobočka Virginské společnosti dokončila veškeré přípravy na expedici již v srpnu 1606, ale její loď *Richard* byla při první plavbě zajata Španěly u pobřeží Floridy i s třiceti jedna muži na palubě pod velením kapitána Henryho Challonse.²² Druhý pokus o plavbu se uskutečnil až v květnu 1607 a tentokrát byl úspěšnější. Výpravu tvořili lodě *Gift of God* pod velením Georga Pophama a *Mary and John* pod vedením Raleigha Gilberta. K americkému pobřeží se dostali v srpnu téhož roku a následně založili kolonii Popham nedaleko řeky Kennebec v dnešním státě Maine. Tato kolonie se ale potýkala s mnoha problémy, které představovala zejména krutá zima, potíže s původními obyvateli a nedostatečné zásobování.²³ Byla proto opuštěna už pouhých čtrnáct měsíců po svém vzniku a Plymouthská společnost tak na dlouhou dobu opustila veškeré snahy o projekty v Novém světě.

Svou činnost nakonec obnovila až v listopadu roku 1620, kdy byla reorganizována pod novým názvem Rada pro Novou Anglii (Council for New England). Tehdy byla králem Jakubem I. zároveň vydána nová charta potvrzující nároky společnosti na kolonizaci území, které bylo nyní odděleno od Virginie a pojmenováno Nová Anglie. Několik měsíců předtím zároveň začala cestu do zámoří plánovat skupina anglických protestantských separatistů. Jejich cílem mělo původně být území pod správou Londýnské společnosti ve Virginii, ale jak už to bývá, dějiny se nakonec odvíjely zcela jiným směrem. Skupina totiž dorazila do jiného cíle, kterým nakonec byla právě Nová Anglie.

Členové této kongregace původně pocházeli z vesnice Shrooby v hrabství Nottingham, ale v roce 1607 emigrovali z náboženských důvodů do holandského Leydenu. V roce 1617 se někteří přesunuli zpět do Anglie, aby zde jednali s Virginskou společností

---

²² PICKETT, M. F. – PICKETT, D. W., *The European Struggle to Settle North America: Colonizing Attempts by England, France and Spain, 1521-1608*. Jefferson 2011, s. 122.

²³ Podrobné historii a problémům této kolonie se věnoval například Alfred Cave ve svém článku z roku 1995: viz CAVE, A. A., *Why Was the Sagadahoc Colony Abandoned? An Evaluation of the Evidence*, in: *The New England Quarterly*, Vol. 68, no. 4, 1995, s. 625–640.

o zajištění financí pro plavbu do Virginie, kam se plánovali přemístit a založit zde vlastní kolonii. Potřebný počet investorů nakonec shromáždili až v roce 1620, kdy se do podniku vložila skupina obchodníků z Londýna (tzv. Merchant adventures).²⁴ Část výpravy vyplula z Londýna na lodi *Mayflower* pod velením kapitána Christophera Jonese a v červenci dorazila do Southamptonu. Zde měla vyčkat na další členy puritánské kongregace z Holandska, kteří dorazili 22. července na lodi *Speedwell*. Obě lodě měly do Severní Ameriky pokračovat společně, nicméně *Speedwell* během cesty nabíral vodu a výprava se musela dvakrát vrátit kvůli opravám. Nakonec se část cestujících přesunula na *Mayflower* která vyplula 6. září 1620 z Plymouthu, odkud musela pokračovat sama.²⁵ Přeplněnou loď následně postihla ještě rozsáhlá bouře v Atlantiku, přesto k americkému pobřeží nakonec úspěšně dorazila.²⁶ Přistála 13. listopadu u místa dnešního Provincetownu v Nové Anglii (dnes Massachusetts) mimo oblast, na kterou se vztahovala charta Virginské společnosti a tím i její pravomoci. Poutníci přečkali celou první zimu na lodi a do 16. prosince hledali ideální místo pro vybudování osady, které nakonec našli v zátocce Plymouth.²⁷ Teprve potom započalo budování nové kolonie, která byla dokončena až na jaře. Oblast, kterou pro to vybrali, byla již v minulých letech obydlena a obdělávána místními původními obyvateli, které dlouho decimovala záhadná nemoc a místo tak opustili ještě několik let před příplutím Evropanů.²⁸ Díky tomu byla většina pobřeží neobydlená a zde nedocházelo k tolika konfliktům, jako tomu bylo předtím ve Virginii. Zároveň zde mohlo dojít k výrazné míře osídlování půdy a nárůstu obyvatel už v prvních letech.

---

²⁴ Někteří z nich se zúčastnili i plavby do Ameriky spolu s puritány, proto jsou pozdější obyvatelé kolonie Plymouth rozdělováni na členy kongregace (pilgrims/puritans) a obchodníky (strangers/adventurers): viz STRATTON, E. A., *Plymouth Colony: its history and people, 1620-1691*, Salt Lake City 1986, s. 19–20.

²⁵ Podle některých teorií byl *Speedwell* záměrně poškozen vlastní posádkou, která se obávala nebezpečné cesty přes Atlantik: viz TURNER, J. G., *They Knew They Were Pilgrims: Plymouth Colony and the Contest for American Liberty*, New Haven 2020, s. 51.

²⁶ Historii obou lodí a jejich plavbě se podrobněji věnuje Azel Ames: viz AMES, A., *The May-flower and her Log: July 15, 1620 – May 6, 1621, chiefly from original sources*, Boston: New York 1907.

²⁷ Název nebyl vytvořen puritány, ale vznikl již během předchozích průzkumů Johna Smithe, z jehož map vycházeli během plavby: viz BRADFORD, W., *History of Plymouth Plantation*, Boston: Massachusetts 1856, s. 96.

²⁸ BRADFORD, W. – WINSLOW, E., *Mourt's Relation Or Journal of the Plantation at Plymouth*. Boston 1865, s. 85.

2 Politický a správní systém obou kolonií

2.1 Vedení v kolonii Jamestown

Forma koloniální správy vycházela především z článků vydaných králem Jakubem spolu s chartou v listopadu 1606. Ty svěřovaly veškerou vládu nad územím Virginie do rukou Královské rady pro Virginii (His Majesty's Council for Virginia), která sídlila v Londýně a tvořili ji převážně funkcionáři Virginské společnosti. Ti pak jmenovali ještě Rezidenční radu, se sídlem v zámoří, kde měla zajišťovat přímou správu Jamestownu. Trestní systém se měl opírat co nejvíce o anglické zákony a soudy měly probíhat v duchu ekvitního právo s tím, že Rezidenční rada prakticky držela veškerou zákonodárnou, výkonnou, i soudní moc v kolonii. Zároveň zde nebyla možnost porotních soudů, které přitom byly jedním ze základních práv každého anglického občana. Součástí článku pro Virginskou společnost byly také detailní instrukce týkající se výběru lokality pro obydlí a obranou pevnost, dále pokyny, jak jednat s původními obyvateli nebo také rady pro výběr nejkvalitnější půdy pro pěstování plodin, aby se díky tomu předešlo hladomoru.²⁹

Hned po příjezdu byla otevřena stránka s těmito instrukcemi a seznamem členů Rezidenční rady, která hned zahájila hlasování o zvolení prvního prezidenta kolonie, kterým se stal Edward Maria Wingfield.³⁰ Hlavním problémem bylo, že člověk v této funkci měl zodpovědnost za celou kolonii, ačkoliv měl poměrně nízké pravomoce. Navíc se jednalo pouze o roční mandát a každý rok měly být uskutečněny nové volby. V praxi to vypadalo tak, že o všem rozhodovali členové rady, kteří měli všichni po jednom hlasu a většinou nemohli být přehlasováni prezidentem, který měl pouze jeden hlas navíc. Z toho důvodu se Wingfield rozhodl zavést poměrně radikální opatření. V srpnu totiž zemřel Thomas Studley, který do té doby zajišťoval distribuci přidělů. Po jeho smrti proto sjednotil tuto funkci s pozicí prezidenta a zavedl přísný systém, kterým redukoval přiděly jednotlivým obyvatelům.³¹ Tento způsob vlády se samozřejmě od začátku setkával s velkou kritikou. Během jeho vedení byla správa navíc založena na patriarchálním principu s kořeny ve společenském postavení, s čímž zásadně nesouhlasili někteří členové rady v čele

---

²⁹ GRIZZARD, F. E. – SMITH, D. B., *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, Bloomsbury 2007, s. 256.

³⁰ Wingfield byl příbuzným zesnulého Gosnolda a jedním ze zakladatelů Virginské společnosti, výrazně se podílel na zorganizování první výpravy včetně náboru kolonistů, ačkoliv mu bylo 57, byl jedním z nejstarších členů expedice. Do funkce byl zvolen hlavně pro své vojenské zkušenosti a společenské postavení: viz Tamtéž, s. 233.

³¹ WINGFIELD, s. 222.

s Johnem Smithem a Johnem Ratcliffem.³² Tato kritická situace nakonec vyvrcholila 10. září 1607, kdy Wingfield vážně onemocněl a následně byl ostatními členy koloniální rady zatčen a sesazen ze své dosavadní funkce.³³ Přesné okolnosti jeho svržení nejsou dodnes úplně jasné. Původně byl obviněn z deseti různých přestupků. Jednalo se především o zadržování zásob a pokus o záměrné vyhladovění kolonie.³⁴ Bylo například potvrzeno, že nechal část zásob zahrabat pod zem, což byl ale zároveň tehdejší způsob uchovávání potravin před horkem.³⁵ Proto dnes není úplně jisté, do jaké míry se většina obvinění zakládají na pravdě. Většina dochovaných záznamů o této vzpoře pochází od samotného Wingfielda, který v nich obhajuje svoje vedení, nebo od Johna Smithe, který se vzpoury naopak účastnil a k Wingfieldovi choval neskrývaný odpor. Svržený Wingfield měl být původně oběšen, ale místo toho byl vězněn až do příplutí první zásobovací výpravy, která ho odvezla zpět do Anglie. Odhaduje se, že během jeho řízení kolonie zemřelo přibližně osm z deseti kolonistů, avšak to nejhorší mělo bohužel teprve přijít.

Po tomto incidentu byl novým prezidentem kolonie zvolen John Ratcliffe, který se předtím výrazně zasloužil o Wingfieldovo sesazení a byl kapitánem jedné ze tří lodí, která přivezla první kolonisty. Po svém zvolení vytvořil jakýsi mocenský triumvirát spolu s Johnem Martinem a Gabrielem Archerem. V následujících měsících se soustředil hlavně na rychlou obnovu kolonie po požáru, ke kterému zde došlo na počátku roku 1608. V rámci toho si nechal vybudovat i vlastní komfortní residenci, která představovala nové sídlo prezidenta kolonie, což mu ale bylo ostatními občany právem vyčítáno. Kromě toho se mu podařilo zajistit pravidelné obchodování s domorodými kmeny, avšak další členové rady mu vyčítaly, že výměnný obchod je pro kolonii příliš nevýhodný. Na začátku září byl proto pravděpodobně sesazen, nebo sám odstoupil. Na jeho místo poté nastoupil Matthew Scrivener. Ten v té době neměl mnoho zkušeností, a proto se vzdal funkce prezidenta ve prospěch zkušenějšího Johna Smithe, který byl žoldákem a průzkumníkem. Během plavby do Virginie byl zatčen a odsouzen k smrti za údajný pokus o vzpouru. Po založení kolonie a otevření listiny s instrukcemi se ukázalo, že byl jmenován členem rady Virginské společnosti, a proto byl ušetřen. Poté podnikl několik průzkumných expedic v okolí a spřátelil se s místním kmenem Powhatanů.

---

³² LACOMBE, s. 670.

³³ WINGFIELD, s. 232.

³⁴ LACOMBE, s. 674.

³⁵ WINGFIELD, s. 234–237.

Smith byl zvolen v září 1608, krátce po návratu ze své druhé průzkumné výpravy, na které zmapoval okolní zátoky. Jeho pohled na řízení Jamestownu byl značně odlišný a pro většinu osadníků znamenal radikální změnu. Začal zde uplatňovat tvrdý autoritativní režim a přestal dělat rozdíly mezi společenským postavením jednotlivých obyvatel. Smithovu tehdejší vládu nejlépe vystihují jeho vlastní slova: „*kdo nebude pracovat, nebude jíst*“.³⁶ I navzdory těmto přísným metodám si stále dokázal udržet popularitu a povzbudit kolonisty k práci.³⁷ Po doplutí třetí zásobovací flotily bohužel došlo k novým sporům o vedení kolonie. Do Anglie se tehdy dostaly špatné zprávy o vysoké úmrtnosti během předchozího vedení, a proto bylo rozhodnuto o reorganizaci celé místní správy. Jakub I. vydal druhý patent, který rozšiřoval sféru působení společnosti na území Virginie a její rada zároveň dostala mnohem větší pravomoci nad kolonií. Fakticky se tak stala zcela nezávislou na koruně a tuto nově nabytou autoritou využila ve snaze o centralizaci celé koloniální správy. Titul prezidenta měl být nyní nahrazen funkcí guvernéra dosazovaného Virginskou společností a Rezidenční rada měla být nahrazena zákonodárným sněmem. Do kolonie byl proto vyslán generálporučík sir Thomas Gates, který se před tím zúčastnil už několika plaveb do Ameriky, včetně výprav Francise Drakea. Byl proto povýšen do rytířského stavu a pověřen cestou do Virginie, kde se měl stát prvním guvernérem a nahradit Johna Smitha. Jeho loď *Sea Venture* se ale od zásobovací flotily oddělila a uprostřed Atlantiku se ztratila v bouři. Ve skutečnosti pouze ztroskotala na Bermudách, ale dlouho se předpokládalo, že zemřel, proto Smith nechtěl opustit svou funkci. Nový osadníci bohužel odmítali přijmout jeho autoritu, a proto se snažili převzít moc nad přivezenými zásobami, aby tak získali alespoň částečnou kontrolu.³⁸ Během tohoto napjatého období byl Smith na podzim 1609 vážně zraněn výbuchem střelného prachu (údajně se jednalo o atentát) a raději odplul zpět do Anglie, aby zabránil hrozícímu konfliktu. Do Virginie se poté už nikdy nevrátil, nicméně své zkušenosti z kolonizace Virginie po návratu do Anglie sepsal, čímž výrazně pomohl oživit zájem nových kolonistů o tuto oblast. Později navíc podnikl ještě průzkumnou výpravu k pobřeží Nové Anglie.

Po jeho odchodu převzal kolonii George Percy, který byl předtím velkým zastáncem Edwarda Wingfielda, což se ukázalo i na systému vedení, který byl opět založený na společenském postavení. Ačkoliv neměl prakticky žádné zkušenosti, byl jmenován

---

³⁶ LACOMBE, s. 670.

³⁷ Tamtéž, s. 684–685.

³⁸ SMITH, s. 188.

z důvodu jeho nejvyššího společenského postavení v kolonii. Před svým zvolením nebyl ani členem rady Virginské společnosti. Zúčastnil se pouze několika průzkumných expedic, kde byl podřízeným Johna Smithe. Jeho vláda se proto nesla v duchu největšího strádání, ačkoliv on sám byl většinu funkčního období nemocný a většinu povinností za něj vykonávala Rezidenční rada.³⁹ Osadníci tehdy byly ve válečném stavu s původními obyvateli a zároveň v té době vypukla rozsáhlá krize se zajištěním základních přídelů. V rámci těchto problémů zemřela převážná část obyvatelstva kolonie, včetně několika významných členů původního vedení. Obzvláště tragická byla úmrtí bývalých prezidentů kolonie Johna Ratcliffa a Matthewa Scrivnera. Ratcliffe byl brutálně umučen nepřátelským kmenem Powhatanů, při neúspěšném pokusu uzavřít výměnný obchod. Scrivner utonul v řece James o několik měsíců později poté, co se s ním a několika dalšími členy rady převrátil člun.⁴⁰ Když v květnu 1610 konečně dorazil Thomas Gates, aby zde převzal místo guvernéra, bylo to pro všechny zbývající obyvatele Jamestownu prakticky vysvobození. Gates chtěl původně kolonii opustit a vrátit se do Anglie, ale krátce po vyplutí se střetl s další zásobovací flotilou vedenou Thomasem Westem, lordem De La Warr, což celý projekt zachránilo.⁴¹

Následující desetiletí bylo ve znamení rozsáhlých administrativních a hospodářských změn. Funkci guvernéra tehdy zastával lord De La Warr, ale kvůli nemoci se musel vrátit do Anglie a vládu za něj vykonával Gates.⁴² Následující rok byl do Jamestownu vyslán Thomas Dale, který měl být oficiálním zástupcem guvernéra a uvést kolonii do fungujícího stavu. V dalších letech zde zavedl přísný autoritářský režim a stal se prakticky nejvýše postaveným člověkem v celé Virginii. Jeho vedení bylo spojeno s mnoha reformami, mezi které patřilo například zavedení prvního oficiálního zákoníku známého pod neoficiálním názvem Daleův zákoník (Dale's Code). Další změny proběhly také mezi vedením Virginské společnosti v Anglii, kde se tehdy roznesly děsivé zprávy o hladové zimě v Jamestownu. Jakub I. proto nechal zavést nová opatření v podobě třetího královského patentu vydaného roku 1612. Ten převáděl veškeré řízení kolonie z Královské rady Virginské společnosti na novou radu ředitelů, která se zodpovídala přímo samotným akcionářům.

---

³⁹ Tamtéž, s. 204.

⁴⁰ HAILE, E., Wright., *Jamestown Narratives: Eyewitness Accounts of the Virginia Colony The First Decade: 1607-1617*, Champlain 1998, s. 295.

⁴¹ PICKETT, M. F. – PICKETT, D. W., *The European Struggle to Settle North America: Colonizing Attempts by England, France and Spain, 1521-1608*. Jefferson 2011, s. 143.

⁴² De La Warr byl jeden z největších investorů Virginské společnosti proto mu byl roku 1609 udělen doživotní čestný titul prezidenta Virginské kolonie, ale prakticky tuto funkci nikdy nevykonával, a v seznamu prezidentů kolonie se často neobjevuje: viz Tamtéž, s. 144.

Navíc byli všichni obchodníci ve Virginii na sedm let zproštěni cla. Během těchto let se začaly postupně navracet původní investice do celého plánu na kolonizaci.

Obchodník John Rolfe do kolonie ve stejné době dovezl několik prvních rostlin tabáku, který se zde začal velmi úspěšně pěstovat a nastartoval zdejší ekonomiku. V roce 1613 nechal Thomas Dale zrušit původní občinový systém obdělávání společné půdy a začal svěřovat část půdy do soukromého užívání jednotlivých osadníků.⁴³ Zpočátku měl každý nárok na tři akry pozemků, ovšem zatím bez dědičného práva. Toto rozhodnutí bylo akcionáři Virginské společnosti zpočátku kritizováno, ale v následujících letech se ukázalo jako zcela stěžejní pro nalákání dalších osadníků do kolonie. Proto byl tento zákon ještě upraven a každý nový příchozí, který si sám zaplatil cestu po roce 1618, získal nárok na dalších 50 akrů půdy i s dědičným právem a všichni původní osadníci dokonce celých 100 akrů. Díky tomu byl vytvořen kvalitní základ pro majetkový systém a stabilní společenský řád, který ukončil předchozí nestabilní období anarchie.

V roce 1617 převzal moc v kolonii Samuel Argall, který byl stejně jako Dale pouze zástupcem guvernéra. Jeho vedení bylo ale poznamenáno problémy s disciplínou a nespravedlivým zacházením s kolonisty, proto byl už po dvou letech donucen odstoupit a jeho funkci nakrátko převzal Nathaniel Powell.⁴⁴ V dubnu 1619 do kolonie dorazil George Yeardley, kterého Virginská společnost jmenovala novým guvernérem na další tři roky, a tak skončili dosavadní zmatky ve vedení. Yeardley sebou přivezl také nové královské instrukce, které vešly ve známost jako Velká charta. Ta ho pověřovala vytvořením prvního valného shromáždění ve Virginii (Virginia General Assembly), které mělo reprezentovat zájmy kolonistů vůči guvernérovi a odhlasovat nové oficiální zákony pro celou kolonii.⁴⁵ Guvernérovi ale zůstávala možnost vetovat rozhodnutí shromáždění, čímž si Virginská společnost ponechala částečnou kontrolu a shromáždění zatím sloužila spíše jako poradní orgán. První setkání se konalo 30. července 1619 v kostele v Jamestownu a předsedal mu

---

⁴³ PICKETT, M. F. – PICKETT, D. W., *The European Struggle to Settle North America: Colonizing Attempts by England, France and Spain, 1521-1608*. Jefferson 2011, s. 144.

⁴⁴ Argall měl být vyšetřován Lordem Westem, který ale zemřel na cestě do Virginie. Následně odplul do Anglie kde měl čelit svým obviněním, ale nakonec byl sprostěn viny: viz GRIZZARD, F. E. – SMITH, D. B., *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, Bloomsbury 2007, s. 43.

⁴⁵ Zajímavé je že v době, kdy měl Yeardley přivést Velkou chartu do Virginie se na nebi objevila slavná velká kometa (C/1618 W1), kterou tehdy považoval za špatné znamení a odkládal svou plavbu: viz YARSINSKE, A. W., *Virginia Beach: A History of Virginia's Golden Shore*, Mount Pleasant 2002, s. 28.

John Pory, který jako tajemník guvernéra zároveň zorganizoval celou administrativní stránku události.⁴⁶

V roce 1622 převzal vedení v kolonii sir Francis Wyatt, který byl zároveň posledním guvernérem před zánikem Virginské společnosti. Ta byla rozpuštěna 24. května 1624 a Virginie následně přešla přímo pod správu Jakuba I., čímž se stala královskou kolonií. Toto rozhodnutí bylo podpořeno hlavně narůstajícím dluhem společnosti, vážnými případy korupce a nespravedlivým zacházením s nájemníky půdy. Hlavní záminkou byla také druhá anglo-powhatanská válka, která v koloniích vypukla na konci roku 1622 a výrazně zkomplikovala jejich správu. Navzdory těmto změnám ale nedošlo k žádné výrazné proměně ve společenských nebo hospodářských vztazích. Noví královští guvernéri byli navíc dále vybíráni pouze z původních zkušených funkcionářů kolonie, a tak byla zachována i jistá kontinuita ve vedení. Jedinou výraznou změnu v tomto ohledu představovalo dočasné pozastavení zákonodárných Valných shromáždění v kolonii, což bylo vykompenzováno posílením formální i neformální samosprávy. Jednalo se zejména o založení skupiny domobrany, nebo tzv. komisionáře, kteří zajišťovali smírčí soudy mezi obyvateli. Na vytváření těchto nových funkcí mělo vliv hlavně posílení místní komunity, kterou v následujících letech začaly tvořit rozvětvené rodinné klany mezi novými tabákovými plantážníky.

2.2 Vedení v kolonii Plymouth

Posádka *Mayfloweru* se snažila dostat do svého původního cíle ve Virginie ještě několik dní po dosažení amerického pobřeží, ale zabránilo jí v tom nepříznivé počasí. Poutníci se proto nakonec rozhodli nepokračovat v další plavbě a místo toho se usadili na stávajícím místě v Plymouth bay. Ta se ale nacházela mimo oblast Virginské kolonie, což vyvolalo obavy hlavně mezi cestujícími z Londýna, kteří nebyli členy kongregace. Palčivou otázku nad vedením a zákonnou správou kolonie nakonec vyřešil kompromis uzavřený 21. listopadu 1620, kdy byla ještě na palubě lodi podepsána společná dohoda (Mayflower Compact). Ta moc nad kolonií rozdělovala mezi všechny členy komunity, kteří se zároveň zavázali zachovat věrnost anglické koruně. Jednalo se prakticky o společenskou smlouvu, kterou

---

⁴⁶ Pory byl anglický politik a spisovatel, zároveň byl blízkým přítelem Richarda Hakluyta který ho nadchl pro cestování. Zajímavé je že kromě Jamestownu krátce pobýval i v Plymouthu o čemž napsal krátké svědectví: viz TYLER, L. G., *Narratives of Early Virginia, 1606–1625*, s. 281.

podpisem stvrdilo čtyřicet jedna mužů z řad poutníků i Londýňanů.⁴⁷ Mezi nimi i Stephan Hopkins, jenž měl být údajně jediným cestujícím s předchozími zkušenostmi z Nového světa. Konkrétně měl už v roce 1609 přežít ztroskotání *Sea Venture* a následně pracovat v Jamestownu až do roku 1614, kdy se vrátil do Anglie.⁴⁸

Smlouva byla zároveň prvním úředním dokumentem v kolonii, který sloužil místo královské charty. Obecně v Plymouthu tvořila systém založený na symbióze protestantských komunitních ideálů a podílnické podnikatelské společnosti. V praxi se ovšem stále jednalo o kolonii pod vedením akciové společnosti, což se projevovalo zejména podobným způsobem vedení, jaký fungoval ve Virginii. Všechny záležitosti vyřizoval všeobecný sněm, který byl každoročně volen všemi mužskými dospělými členy obce, kromě nájemních sluhů. V čele všeobecného sněmu stál guvernér s jedním poradcem. První rok byl na tuto pozici zvolen John Carver, který ale náhle zemřel už na jaře 1621. Na jeho místo poté usedl William Bradford, který byl do této funkce opakovaně volen dalších deset let.⁴⁹ Pod jeho správou se Plymouth víceméně vyhnul všem vážným problémům, které předtím postihly Jamestown v důsledku nekompetentního vedení kolonie. Dále tu byli ještě takzvaní „svatí“, kteří dosáhli jisté vysoké úrovně víry v náboženské kongregaci. Často tvořili elitní jádro komunity, a ačkoliv neměli žádná speciální privilegia, zpravidla měli vyšší šanci na zvolení do významných funkcí v kolonii. Jediným výrazným funkcionářem kolonie, který zároveň nikdy nevstoupil do kongregace byl Myles Standish.⁵⁰ Ten byl najat jako vojenský poradce pro založení první osady a následně byl zvolen i jako velitel místní domobrany. Paradoxní na jeho osobnosti zůstává, že byl jakousi paralelou k Johnu Smithovi, který měl být na tuto pozici najat původně.⁵¹

---

⁴⁷ Dokument byl sice podepsán pouze muži, nicméně jinak bylo obecné postavení žen v Plymouthu na mnohem lepší úrovni než v jiných tehdejších koloniích. Ačkoliv měli striktně vymezené role v domácnosti, mohli zároveň disponovat vlastními majetkovými právy, podepisovat úřední dokumenty, a dokonce zasedat v soudních porotách: viz DEMOS, J., *A Little Commonwealth: Family Life in Plymouth Colony*, New York 2000, s. 84–85.

⁴⁸ JOHNSON, C. H., *The Mayflower and Her Passengers*. Bloomington: Xlibris, 2005, s. 160–167.

⁴⁹ BRADFORD, W. – WINSLOW, E., *Mourt's Relation Or Journal of the Plantation at Plymouth*. Boston 1865, s. 100–101.

⁵⁰ Existují dokonce teze o tom, že praktikoval římskokatolické vyznání, nicméně tyto teorie se objevily až v devatenáctém století právě z řad samotných amerických katolíků a zatím jim nebyl věnován žádný odborný akademický výzkum: viz FORBES, R. S., *Was Myles Standish a Roman Catholic?*, in: *The Outlook*, Vol. 61, No. 15, 1899, s. 878–879.

⁵¹ PHILBRICK, N., *Mayflower: A Story of Courage, Community, and War*. New York 2006, s. 59.

Na konci roku 1621 byl z Anglie přivezen nový patent, který byl vyjednáán s Radou pro Novou Anglii a konečně oficiálně potvrdil nároky kolonistů na území, kde se usadili.⁵² Kromě toho jim byl zaslán i dopis, který připomínal jejich závazky vůči investorům. Ve stejné době se zároveň postupně podařilo uzavřít spojenectví s většinou okolních kmenů. Edward Winslow nejprve navázal trvalou obchodní spolupráci s Massasoitem, který byl vůdcem konfederace Wamponagů, a o několik týdnů později byla vytvořena ještě aliance s nedalekým kmenem Nauset (taktéž známí jako Cape Cod Indians). Díky těmto smlouvám se poutníci zároveň zavázali nejen ke vzájemnému obchodu, ale i ke společnému boji proti kmeni Narragansettů, kteří obývali území Rhode islandu na východě od kolonie.⁵³ Ti vyslali do Plymouthu už v lednu 1622 posla, který měl Bradfordovi předat zprávu o vyhlášení války. Zpráva měla podobu šípů zabalených do hadí kůže, kterou nechal Bradford následně naplnit střelným prachem a poslal ji zpět jejich sachemovi (náčelníkovi).⁵⁴ Toto gesto našťastí jeho kmen odradilo od jakýchkoliv útoků, přesto puritáni nenechali nic náhodě a okamžitě začali kolem kolonie budovat dřevěnou palisádu s bránami.

Po roce 1623 byl zvýšen počet guvernérových poradců z jednoho na pět, čímž byla prakticky vytvořena rezidenční rada podobná té v Jamestownu. Obecně byli dál nazýváni asistenty (court of assistants), soudci (magistrates), nebo guvernérskou radou (governor's council).⁵⁵

V roce 1626 kolonisté Plymouthu splatili veškeré investice Virginské společnosti a získali tak plnou kontrolu nad kolonií, čímž se stali de facto nezávislým subjektem bez vlivu anglického krále a parlamentu.⁵⁶ To bylo využito hned následující rok, kdy se mezi osadníky začaly přerozdělovat přídělky půdy pro pastvu dobytka a výsadbu. Každý jednotlivec měl tehdy získat 20 vlastních akrů a rodiny rovnou 20 akrů na každého člena.⁵⁷ Zároveň se tehdy začalo rozlišovat mezi kolonisty, kteří přišli před rokem 1627 a nazývali se „Old Comers“, nebo „Planters“. Zatímco pozdější generace už byly nazývány „Forefathers“.

---

⁵² BRADFORD, W., *History of Plymouth Plantation*, Boston 1856, s. 109.

⁵³ Tamtéž, 104–113.

⁵⁴ WINSLOW, E., *Good Neues from New England*. Carlisle 1996, s. 10.

⁵⁵ STRATTON, E. A., *Plymouth Colony: its history and people, 1620-1691*, Salt Lake City 1986, s. 143–148.

⁵⁶ Tamtéž, s. 37–38.

⁵⁷ Tamtéž, s. 28.

V roce 1630 obdrželi osadníci nový oficiální patent (Charter of the Colony of New Plymouth Granted to William Bradford and His Associates). Ten nově stanovil přesné hranice jejich kolonie a rozšířil je o další území.⁵⁸

---

⁵⁸ MCLNTYRE, R. A., *Debts Hopeful and Desperate: Financing the Plymouth Colony*, Plymouth, 1963, s. 52.

3 Ekonomika a demografie kolonií

3.1 Zásobování a osadníci v kolonii Jamestown

Původní posádku tvořilo celkem 39 námořníků a 105 osadníků, z nichž byly všichni pouze muži. Tato první skupina byla značně odlišná od dalších pozdějších kolonií, které byly zakládány celými rodinnými skupinami. Mezi kolonisty bylo navíc pouze dvanáct farmářů, zbytek byl tvořen převážně akcionáři podniku – členy aristokracie s jejich nájemními sluhy.⁵⁹ Ještě během dlouhé plavby zemřelo 39 členů posádky což už částečně předznamenalo tragický vývoj v prvních letech kolonie.

Hned po dopnutí se začalo se stavbou palisád pro obranu kolonie, během které byl vykácen prostor čtyř akrů v okolí. Ty byly následně využity pro výsadbu pšenice, se kterou se začalo dva týdny po příplutí. Zároveň bylo vytvořeno několik menších zahrad a sadů pro pěstování brambor, melounů, ananasů a pomerančů.⁶⁰ Už na začátku léta se ale objevil první náznak problémů s množstvím zásob v kolonii. Kapitán Newport měl původně vyplout pro nové zásoby zpět do Anglie, ale zdržel se kvůli dlouhému průzkumu řeky a několika indiánským útokům.⁶¹ Podle svědectví Gabriela Archera⁶² měla Newportova posádka dostávat mnohem více potravin než pracující osadníci, nebyl si ovšem jistý, jestli tyto příděly pocházely ze společných zásob, nebo zda je získali rybolovem.⁶³ V řece James se nacházelo mnoho jeseterů a krabů kterými si někteří námořníci obohatili jídelníček. Denní příděl samotných osadníků byl půl pinty pšenice a stejné množství vařené ovesné kaše, která byla uskladněna na lodi. Někteří si ovšem stěžovali, že obsahuje stejné množství zrna, jako červů.⁶⁴ V případě, že byl osadník nemocný, příležitostně dostal ještě porci kuřecího nebo veverčího masa.⁶⁵ Po sesazení Edwarda Wingfielda byla velikost přídělů sice výrazně navýšena, nicméně Virginská společnost měla dlouhou dobu velké problémy se shromažďováním financí, které by zajistily pravidelné zásobování. To se částečně dařilo

---

⁵⁹ DETWEILER, R., *Was Richard Hakluyt a Negative Influence in the Colonization of Virginia?*, s. 367.

⁶⁰ WINGFIELD, s. 206.

⁶¹ Jednalo se především o kmen Paspheghů se kterým se osadníci setkali na začátku května, následný konflikt trval jenom do poloviny června, kdy obě strany vyhlásily příměří: viz GRIZZARD, – SMITH, *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, s. 390.

⁶² Archer byl tajemníkem a kronikářem kolonie, později sepsal rejstřík základních slov pro dorozumívání s místními kmeny, 15. července se spolu s několika členy správní rady zúčastnil společné večeře před Newportovým odplutím, kde kritizoval vysoké příděly posádky: viz WINGFIELD, s. 212 a 228.

⁶³ Tamtéž, s. 212.

⁶⁴ SMITH, s. 92.

⁶⁵ V jednu chvíli se v pevnosti přemnožili tři tucty kuřat, ale postupně se začaly ztrácet: viz WINGFIELD, s. 222, 237.

nahradit alespoň malou pomocí od nově spřátelených kmenů.⁶⁶ Samotná listina s královskými instrukcemi obsahovala pouze jedinou zmínku o původním obyvatelstvu, což se týkalo šíření anglikánské víry. Veškerý další přístup k nim byl proto čistě na rozhodnutích kolonistů. Postupně se mezi nimi podařilo vytvořit systém výměnného obchodu, díky kterému byly občas získávány zásoby kukuřice.⁶⁷ Přesto byla většina kolonistů stále velmi slabá a mezi začátkem června a koncem září zemřelo 50 ze 104 obyvatel Jamestownu.⁶⁸

Možný podíl na tom měli i epidemie nemocí, které se mezi obyvateli začaly objevovat už po dokončení osady. V prvních letech to bylo zřejmě způsobeno hlavně okolní kontaminovanou vodou a bažinatou půdou ostrova, který byl kvůli tomu často zamořený komáry.⁶⁹ Dále mohlo k šíření chorob přispět i horké a suché klima během letních měsíců, na které si mnoho obyvatel stěžovalo. Zkušenosti z mnoha dalších osad ukazují, že první angličtí kolonisté nebyli zvyklí na klima v této oblasti, které bylo značně odlišné od toho v Anglii. Prostředí Jamestownu navíc nemělo dopad jenom na obyvatelstvo, postupně se totiž začal ukazovat i jeho špatný vliv na zásoby a pěstovanou úrodu.⁷⁰

S příchodem studených zimních měsíců se osadníci začali živit také ptactvem, které se slétávalo u okolních řek.⁷¹ Když později začaly zamrzat, bylo to využito ke snadnějšímu lovu ryb, které v zimě uvízly v ledu. Jednalo se však jen o dočasný zdroj potravy.⁷² Na počátku ledna 1608 se do kolonie konečně vrátil kapitán Newport s první zásobovací flotilou. Tehdy zde ale zbývalo už jen 38 přežívajících obyvatel.⁷³ Tento výrazný úbytek byl prozatím doplněn 120 novými osadníky, kteří připluli se zásobováním. Jedna z lodí se navíc ztratila během cesty a další osadníci do kolonie dopluli ještě 20. dubna. Flotila měla během plavby několik zastávek na Karibských ostrovech, kde byly při výměně s místními obyvateli získány zásoby brambor, tropického ovoce, drůbeže, tzv. chleba „casadra“ (chléb z maniokové mouky) a jiné potraviny. Ve Virginii bohužel došlo záhy po vylodění

---

⁶⁶ Jednalo se hlavně o zvěřinu, ryby a drobné ptactvo: viz KUPPERMAN, K. O., *Fear of hot climates in the Anglo-American colonial experience*, in: *The William and Mary Quarterly: A Magazine of Early American History*, Vol. 41, No. 2, 1984, s. 224.

⁶⁷ SMITH, s. 93.

⁶⁸ EARLE, s. 369.

⁶⁹ Kolonisté zřejmě užívali vodu přímo z okolní řeky James, ta je však velmi znečištěná kaly a obsahuje velké množství mořské vody ze zátoky: viz GRIZZARD, – SMITH, *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, s. 26.

⁷⁰ KUPPERMAN, K. O., *Fear of hot climates in the Anglo-American colonial experience*, s. 215.

⁷¹ SMITH, s. 95.

⁷² BARBOUR, P., *The Jamestown Voyages under the First Charter, 1606–1609*, 1969, s. 158–162.

⁷³ WINGFIELD, s. 249.

k rozsáhlému požáru, který zničil většinu Jamestownu, včetně skladu s nově přivezenými zásobami, a tak bylo nutné hned vypravit další loď se zásobami.⁷⁴ Kapitán Newport se rychle postaral o základní zajištění osady a 10. dubna téhož roku odplul opět zpátky do Anglie. Nakonec se ukázalo, že požár zásob nebyl tak fatální, jak se předpokládalo. Prezident Ratcliffe přesto vyslal průzkumnou výpravu pod vedením John Smithe, jejíž cílem bylo nalezení nových zdrojů v okolí.⁷⁵ Právě tehdy mělo dojít ke důležitému střetnutí kolonistů s náčelníkem Powhatanské konfederace a jeho dcerou Pocahontas.⁷⁶

Tato událost měla pro vztahy s původními obyvateli zásadní význam a podařilo se díky tomu rozvinout pravidelný výměnný obchod mezi oběma skupinami.⁷⁷ Powhatané byli technologicky na úrovni doby kamenné, proto byli ochotní vyměňovat potraviny za různé bezcenné předměty nebo za měď a kovové nástroje.⁷⁸ Jejich potravinový systém byl založený hlavně na lovu, rybaření a drobném zemědělství a převládající složkou jejich jídelníčku tvořila kukuřice, fazole, nebo dýně. Dále se živili také zvěřinou a rybami, ale kvůli absenci soli je mohli uchovávat pouze sušením a uzením.⁷⁹ Kromě výměnného obchodu se podařilo získat také některé původní domorodé zkušenosti a kolonisté se tak naučili například jejich techniku rybaření⁸⁰ spolu s užitečnějším systémem pěstování kukuřice.⁸¹ Potraviny se tak podařilo úspěšně obstarávat až do 20. dubna, kdy do kolonie doplula ztracená loď vedená kapitánem Francisem Nelsonem z předchozí zásobovací flotily. Kolonie byla tehdy dobře zásobena první sklizní, nicméně zásoby byly zkaženy deštěm. Během letních měsíců byla většina osadníků opět nemocných a opět jich mnoho zemřelo.⁸²

Zároveň se v té době pokračovalo v dalším průzkumu okolí. Mezi červnem a zářím 1608 podnikl John Smith druhou výpravu. Cílem bylo tentokrát mapování pobřeží v zátocě Chesapeake, kde byly hledány nové zdroje pitné vody a vhodná místa pro rybolov.⁸³ Na začátku října 1608 se do kolonie vrátila druhá zásobovací flotila opět pod vedením

---

⁷⁴ BARBOUR, P., *The Jamestown Voyages under the First Charter, 1606–1609*, 1969, s. 158.

⁷⁵ WINGFIELD, s. 251.

⁷⁶ Původně mělo k jednomu setkání dojít už roku 1607, ale některé aspekty této události jsou mnohými historiky zpochybňovány.

⁷⁷ CAMPBELL, Ch., *History of the Colony and Ancient Dominion of Virginia*, Norderstedt 2018, s. 45-51.

⁷⁸ BARBOUR, P., s. 158–159.

⁷⁹ APPELBAUM, R. – SWEET, J., *Envisioning an English Empire: Jamestown and the Making of the North Atlantic World*. Philadelphia 2012., s. 197.

⁸⁰ GRIZZARD, – SMITH, *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, s. 26.

⁸¹ BARBOUR, P., s. 160–162.

⁸² SMITH, s. 137.

⁸³ CAMPBELL, *History of the Colony and Ancient Dominion of Virginia*, s. 55.

kapitána Newporta s dalšími kolonisty, mezi kterými byly zcela poprvé dvě ženy.⁸⁴ Zbytek byl tvořen hlavně kvalifikovanými řemeslníky a odborníky. Ti zde měli hlavně zajistit pravidelnou výrobu a export, které by vrátily investice do kolonie a zajistily potřebné finance na zásobování. Akcionáři společnosti tehdy zřejmě začali opouštět původní představu, že by kolonii financovala těžba drahých kovů, které zde dosud nebyly nalezeny.⁸⁵ V rámci investic proto došlo k vybudování sklárny a rozšíření plantáží, na nichž byla zasazena také kukuřice, která se získala výměnou s místními kmeny.⁸⁶ Kromě toho byl rozšířen chov prasat a drůbež, ale i navzdory tomu se v létě 1609 začaly vracet problémy se zásobami.⁸⁷ Nový prezident Smith proto podřídil veškerou práci a úsilí přežití samotné kolonie. Ačkoliv byly zásoby dostatečné, často se kazily, a navíc byly kontaminovány krysami.⁸⁸ Navíc se začaly projevovat první vážné potíže v obchodování s původními obyvateli, kteří s osadníky na jaře přestali spolupracovat.⁸⁹ Samotná příčina pro přerušení obchodu není dodnes zcela jasná, ale podle nejčastěji přijímané teorie si Powhatané říkali o stále vyšší ceny při výměnném obchodě. Podle svědectví Christophera Newporta Powhatané tvrdili, že „*košík kukuřice nemá stejnou cenu jako košík mědi*“.⁹⁰

Kdyby se zde v té době nezastavila expedice Samuela Argalla⁹¹, kolonie by jistě nepřečkala nastávající těžké období, které se do dějin nechvalně zapsalo jako „čas hladovění“. Mnoho kolonistů během té doby značně strádalo, a někteří dokonce uprchli k místním kmenům.⁹² Kapitán Argall zde zanechal velkou část svých zásob a poté se vrátil do Anglie.⁹³ Tyto zásoby ovšem nevydržely dlouho a už v dubnu téhož roku se objevil vážný problém, který souvisel s doplutím třetí zásobovací flotily do kolonie. Tu původně tvořilo devět lodí a podle Christophera Newporta se jednalo o „*největší námořní flotilu, kterou Anglie do té doby na západ vyslala*“.⁹⁴ Na lodích se tentokrát nacházely už celé rodiny, které

---

⁸⁴ GRIZZARD, – SMITH, *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, s. 27.

⁸⁵ DETWEILER, *Was Richard Hakluyt a Negative Influence in the Colonization of Virginia?*, s. 368.

⁸⁶ SMITH, s. 175, 179.

⁸⁷ CAMPBELL, *History of the Colony and Ancient Dominion of Virginia*, s. 73.

⁸⁸ SMITH, s. 180.

⁸⁹ APPLEBY, J. C., *Fur, Fashion and Transatlantic Trade during the Seventeenth Century*, Martlesham 2021, s. 66.

⁹⁰ LACOMBE, s. 683.

⁹¹ Argall byl námořní průzkumník zaměstnaný Virginskou společností, aby našel nejkratší a nejbezpečnější cestu do Virginie. Později se do kolonie vrátil ještě v létě 1610 viz: CONNOR, Seymour V., *Sir Samuel Argall: A Biographical Sketch*, in: *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 59, no. 2, 1951, s. 164.

⁹² BROWN, A., *The Genesis of the United States: A Narrative of the Movement in England, 1605–1616*, 1890, s. 330.

⁹³ SMITH, s. 185.

⁹⁴ NICHOLS, A. B., *Captain Christopher Newport: Admiral of Virginia*, Petersburg 2007, s. 104.

odhadem čítaly asi 600 osadníků jejichž úkolem bylo trvalé a definitivní osídlení této oblasti. Část flotily se bohužel nakonec ztratila v bouři a do kolonie doplulo jenom šest lodí s nedostatkem zásob a dalšími hladovějícími nešťastníky. Do té doby bylo v kolonii asi 200 vyčerpaných kolonistů, kteří dokázali stěží uživit sami sebe, ale nyní nečekaně čelili příchodu 300 dalších.⁹⁵

Situace v kolonii se poté začala dramaticky zhoršovat. Obyvatelé Virginie se dostali do otevřeného konfliktu s Powhatanskou konfederací, což zamezilo jakýmkoliv dalším pokusům o obnovení vzájemného obchodu.⁹⁶ Problémy eskalovaly na přelom roku 1609 a 1610 v zimě, během které drasticky vzrostla úmrtnost v důsledku vyhladovění, a dokonce mělo dojít i k případům kanibalismu. Dnes však není úplně jisté, kolik lidí v tomto období skutečně zůstalo přímo v Jamestownu. Starší odhady se pohybují kolem 500 osadníků, ale současní historici jsou mnohem střídmejší a předpokládají, že jich zde bylo 300 až 350.⁹⁷ Kromě toho, jsou dochované zmínky o množství zásob - zbytek ze sklizně, několik ovcí a koz, 500 kuřat a 60 prasat, které měli být přemístěny na Hog island (ostrov nacházející se zhruba sto mil východně od Jamestownu).⁹⁸ Ačkoliv není pochyb o značném úbytku obyvatel, není moc pravděpodobné, že by úmrtí způsobil pouze nedostatek potravin a hlad, jak je často uváděno. Na mortalitě mohly mít podíl také epidemie nemocí a časté útoky Powhatanů, kterým museli obyvatelé tehdy čelit.⁹⁹ Ke zhoršené situaci mohlo přispět i nekompetentní vedení tehdejšího prezidenta kolonie Georga Percyho, který rozhodoval o všech přidělech potravin.¹⁰⁰

Kolonie by byla nejspíš nakonec úplně ztracena, kdyby se zde 23. května 1610 neobjevil zbytek třetí zásobovací flotily.¹⁰¹ Jednalo se o 150 kolonistů z hlavní zásobovací lodi *Sea Venture*, která se cestou do Virginie ztratila v bouři a ztroskotala na Bermudách. Trosečníci zde strávili devět měsíců a během stavby nové lodi spotřebovali veškeré zásoby pro Jamestown. Když se do kolonie konečně dostali, nově jmenovaný prezident Thomas Gates

---

⁹⁵ BERNHARD, V., *Men, Women and Children' at Jamestown: Population and Gender in Early Virginia, 1607–1610*, in: *The Journal of Southern History*, Vol. 58, No. 4, 1992, s. 606.

⁹⁶ Konflikt je známý jako První anglo-powhatanská válka (1609-1614): viz CAMPBELL, *History of the Colony and Ancient Dominion of Virginia*, s. 93.

⁹⁷ BERNHARD, *Men, women and children' at Jamestown: population and gender in Early Virginia, 1607-1610*, s. 609.

⁹⁸ SMITH, s. 195.

⁹⁹ EARLE, s. 376.

¹⁰⁰ LACOMBE, s. 686.

¹⁰¹ Část třetí zásobovací flotily se v kolonii zastavila už v dubnu 1609, zbytek byl do té doby považován za ztracený.

očekával plně soběstačnou a zajištěnou kolonii, místo toho zde našel pouze 50 nemocných a hladovějících osadníků.¹⁰² Do tohoto počtu ale nejsou započítáni osadníci, kteří přežívali na několika menších stanicích vybudovaných v okolí, především v pevnosti Fort Algernon, která byla postavena na konci roku 1609 a kam se v té době přemístilo mnoho obyvatel Jamestownu. Na konci května 1610 se v kolonii (spolu s posádkou ze *Sea Venture*) nacházelo 200 až 250 osadníků, které však nebylo možné uživit a ubránit. Za těchto okolností byla udržitelnost kolonie nemožná, proto se Gates rozhodl k návratu všech kolonistů zpět do Anglie. Kolonie byla opuštěna 8. června. Lodě se zbývajících osadníků měly nejprve namířeno na Hog island, kde se měl nalodit poslední zbytek obyvatel.¹⁰³ Druhý den se ale krátce před vyplutím setkaly se čtvrtou zásobovací flotilou vedenou Thomasem Westem lordem De La Warr. Ten dovezl tolik potřebné zásoby a de facto tím zachránil celý plán na anglickou kolonizaci Virginie.¹⁰⁴ Po jeho příplutí se v kolonii nacházelo asi 350 osadníků a stále nebylo jisté, zda je třeba kolonii opustit. Proto byla svolána rada, která nakonec rozhodla pro zachování a rekonstrukci celé kolonie.

Tehdy zde poprvé od příchodu Evropanů zavládlo relativní období klidu, během kterého se osadníci vzpamatovávali z předchozích let. V létě 1610 se začalo s hledáním dalších zdrojů potravin. Kolonii tehdy znovu navštívil Samuel Argall, který pro kolonii následně získal asi tisíc bušů kukuřice, díky výměně s kmenem Patawomeck.¹⁰⁵ Zajímavé je, že kolonisté byli stále ještě ve válce s některými kmeny (v rámci první anglo-powhatanská válka). Obchod by byl pravděpodobně neúspěšný nebýt nalezení anglického chlapce, který s tímto kmenem žil víc než rok.¹⁰⁶ Trvalo více než pět let než se kolonie vzpamatovala, ale už během let 1613 až 1616 se výrazně snížila mortalita.¹⁰⁷ To mohlo být zapříčiněno hned několika hlavními faktory. Prvním bylo v roce 1614 uzavření míru s Powhatanskou konfederací, který vydržel až do roku 1622.¹⁰⁸ Druhý důvod, který vysvětluje snížení úmrtnosti, byl velký přísun nových kolonistů v následujících letech.

---

¹⁰² GRIZZARD, – SMITH, *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, s. 218.

¹⁰³ SMITH, s. 206.

¹⁰⁴ CAMPBELL, *History of the Colony and Ancient Dominion of Virginia*, s. 98.

¹⁰⁵ SMITH, s. 209.

¹⁰⁶ Jednalo se o Henryho Spelmana, který roku 1608 dobrovolně přešel k Powhatanům jako součást výměnného obchodu. Zde se z něj stal tlumočník a žil několik let jako služebník hlavního náčelníka. Po neúspěšném útěku se uchýlil do kmene Patwomeck, kde byl v září 1610 objeven: viz. KUPPERMAN, K. O., *The Jamestown Project*, 2009, s. 232–235.

¹⁰⁷ EARLE, s. 378.

¹⁰⁸ Mír byl uzavřen u příležitosti sňatku indiánské princezny Pocahontas, s osadníkem Johnem Rolfe viz: QUITT, M. H, *Trade and acculturation at Jamestown, 1607–1609: The limits of understanding*, in: *The William and Mary Quarterly*, Vol. 52, No. 2, 1995, s. 236.

Do Jamestownu tehdy připlouvaly hlavně lodě se svobodnými ženami, které měly vyrovnat velký rozdíl mezi počtem mužů a žen v kolonii, vzniklý předchozích letech. Tyto ženy byly později nazývány „tabákové nevěsty“. Do roku 1622 jich bylo do Virginie dopraveno asi 144. Zde založily nové rodiny a obdržely přiděl vlastní půdy s dědičným nárokem. Jelikož byla půda přidělována přímo do soukromého vlastnictví, museli si tak většinou všichni zajišťovat obživu sami a už je neživily společné zásoby.¹⁰⁹ Obrovský nárůst obyvatel poté v dalších letech vedl k vybudování mnoha nových osad po celém území kolonie. Do roku 1622 bylo v okolí Jamestownu postaveno přes 80 menších pevností, osad a plantáží. Tehdy byla také založena nová osada Henrico, která mohla mít důležitý podíl na snížení úmrtnosti. Byly odtud totiž získávány nové zásoby čerstvé vody, která už nebyla kontaminována slanou vodou ze zátoky.¹¹⁰ Navíc se tehdy konečně podařilo nalézt dlouho hledaný způsob, jak efektivně získat zpět peníze investované Londýnskou společností. Důvodem byl tabákový boom v letech 1612 až 1617, během kterého bylo ve Virginii založeno mnoho nových plantáží. Tento rozvoj znamenal radikální změnu pro fungování celé kolonie.¹¹¹ Tabák se totiž následujících letech ukázal být tak výnosný, že ho většina kolonistů upřednostnila před jinými pěstovanými komoditami.¹¹² Navíc bylo možné mnohem častěji posílat zásobovací lodě do kolonie díky rozvoji obchodu. Ty vždy připlouvaly s novými zásobami a nákladem obilí, a poté se vraceli zpět do Anglie plně naložené vývozním tabákem.¹¹³ V roce 1617 dokonce tabákové šílenství došlo do takové úrovně, že když nově jmenovaný prezident kolonie Samuel Argall doplul do Jamestownu údajně zde našel pouze „několik fungujících domů s kostelem, poškozený most a palisádu, zbytek byl osázen tabákem včetně ulic, tržnice a dalších veřejných prostranství“.¹¹⁴

Z následujících let se už dochovaly zprávy o hojných zásobách potravin a obnova kolonie byla nakonec úspěšná. Celá Virginie se postupně proměnila v prosperující zemědělskou oblast a dál expandovala. Mohlo by se tak zdát, že problém s úmrtností tehdy definitivně zmizel. Vysoká mortalita však nadále neklesala a většinu nových osadníků stále

---

¹⁰⁹ Od roku 1614 byl přiděl 3 akry na osobu, po roce 1617 už 100 akrů, ale po zaplacení poplatku: viz MORGAN, E. S., *The first American boom: Virginia 1618 to 1630*, in: *The William and Mary Quarterly*, Vol. 28, No. 2, 1971, s. 169.

¹¹⁰ EARLE, s. 378.

¹¹¹ KUPPERMAN, *The Jamestown Project*, s. 282.

¹¹² TYLER, L. G., *Narratives of Early Virginia, 1606–1625*, s. 414.

¹¹³ BOJAKOWSKI, P. – BOJAKOWSKI, K. C., *The Warwick: results of the survey of an early 17th-century Virginia Company ship*, Bermuda, Routledge, 2017, s. 41–53.

¹¹⁴ EARLE, s. 380.

zabíjely epidemie nemocí.¹¹⁵ Podle zprávy Nathaniela Butlera¹¹⁶ byla vysoká úmrtnost v Jamestownu stále spojená s nevhodným umístěním kolonie a celou osadu označil za „jataka“.¹¹⁷ V té době ale Virginie byla už plně funkční, profitující kolonií, kam proudilo každý rok množství nových osadníků, díky tomu se ale vysoká úmrtnost zároveň postupně stávala částečně irelevantní.¹¹⁸ Další problém znamenala rychlá expanze tabákových plantáží v okolí. Tabák byl sice finančně výnosný, ale měl špatný vliv na půdu a bylo nutné neustálé rozšiřování plantáží.¹¹⁹ To se nelíbilo tehdejšímu vedení kolonie, které upřednostňovalo kvalitnější kultivaci půdy založené na orbě, podpoře pastevevctví a využití místních hroznů pro zakládání vinohradů.¹²⁰ Systém založený na obchodu s tabákem se nakonec nezměnil, a docházelo ke stále většímu zabírání půdy na území Powhatanské konfederace. 22. března 1622 tak došlo k nečekanému a rozsáhlému útoku kmene Pamukeyů na okolní osady (samotný Jamestown byl díky včasnému varování ušetřen vraždění). Tím započala druhá anglo-powhatanská válka, která vedla k novým problémům s vedením a se zásobami.¹²¹ Osadníci museli opustit plantáže a přerušit další výsadbu, aby se indiáni nemohli skrývat ve vzrostlých kukuřičných polích.¹²² Během následujících let se proto dařilo potraviny kupovat nebo násilně získávat od přátelských kmenů na jihu a severu.¹²³

V roce 1624 přešla kolonie pod správu krále a v souvislosti s tím zde proběhlo i první oficiální sčítání lidu, podle kterého se zde mělo nacházet už přibližně 1200 obyvatel.¹²⁴ V té době zároveň mizí poslední zmínky o původní pevnosti Jamestown, což bylo zřejmě

---

¹¹⁵ Tamtéž, s. 116.

¹¹⁶ Butler byl guvernérem Bermudských ostrovů, který Jamestown navštívil na přelomu let 1622 a 1623, tehdy o stavu kolonie sepsal kritickou zprávu: viz HART, A. B., *American history told by contemporaries*, New York 1898, s. 225.

¹¹⁷ TYLER, *Narratives of Early Virginia, 1606–1625*, s. 411.

¹¹⁸ HECHT, I. W. D., *The Virginia Muster of 1624/5 As a Source for Demographic History*, in: *The William and Mary Quarterly*, Vol. 30, No. 1, 1973, s. 70.

¹¹⁹ WOOD, B., *The Origins of American Slavery: Freedom and Bondage in the English Colonies*, New York 1998, s. 72.

¹²⁰ TYLER, *Narratives of Early Virginia, 1606–1625*, s. 284.

¹²¹ Druhý konflikt mezi osadníky a Powhatanskou konfederací, trval mezi lety 1622 a 1632 viz: VAUGHAN, A. T., *Expulsion of the Salvages: English Policy and the Virginia Massacre of 1622*, in: *The William and Mary Quarterly: A Magazine of Early American History*, 1978, s. 57–84.

¹²² POWELL, W. S., *Aftermath of the Massacre: The First Indian War, 1622–1632*, in: *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 66, No. 1, 1958, s. 46.

¹²³ RAKOVÁ, S., *Anglické kolonie v Severní Americe v 17. století: modely politické kultury*, Praha 1997, s. 57.

¹²⁴ HECHT, I. W. D., *The Virginia Muster of 1624/5 As a Source for Demographic History*, in: *The William and Mary Quarterly*, Vol. 30, No. 1, 1973, s. 73.

způsobeno postupným přesunem osadníků do oblasti New Town východněji od původní osady.

3.2 Zásobování a osadníci v kolonii Plymouth

Mayflower měla přibližně 30 členů posádky a 102 cestujících, které kromě Leydenských protestantů tvořili i akcionáři Londýnské společnosti a jejich nájemní sluhové. Celkem se jednalo o 41 puritánů, 40 akcionářů a 18 sluhů. Ještě během plavby se narodil jeden další cestující a dva jiní zemřeli, což bylo zřejmě důsledkem špatných hygienických podmínek a neustálému pronikání mořské vody do lodi, která byla stavěná hlavně na nákladní dopravu. To nejhorší mělo nicméně přijít až během první zimy podobně jako v Jamestownu. Tu osadníci strávili ještě na lodi a během toho zemřela téměř polovina všech pasažérů, především žen a dětí. William Bradford později vzpomínal na tyto první měsíce jako na nejhorší období v celé historii kolonie. Přesto se tehdy na osadníky usmálo štěstí alespoň v podobě velké zásoby indiánské kukuřice a fazolí, které našli už krátce po připlutí a ihned je využili na výsadbu.¹²⁵ V březnu 1621 se navíc přesunuli do nově dokončené osady a *Mayflower* se tak mohla následující měsíc vrátit do Anglie. Tehdy bylo v kolonii naživu pouze 53 osadníků, ale v listopadu naštěstí dorazila zásobovací loď *Fortune* s 35 novými poutníky na palubě.¹²⁶ Na zpáteční cestu do Anglie zároveň nabrala i první zásobu surovin pro investory, kterou tvořily hlavně kožešiny.¹²⁷ V tomto období se pravděpodobně zároveň konala oslava díkuvzdání, kterou kolonisté ukončili období první sklizně v Novém světě a měli tak dost zásob i pro nově příchozí osadníky. Právě z této události vychází novodobý americký svátek. O jeho původním datu a přesném průběhu se ovšem dodnes vedou spory.¹²⁸ Jisté ovšem je, že hostina nezahrnovala krocana a brambory, jak je dnes zvykem, ale spíš produkty sklizně, jako byla kukuřice, čirok, dýně, brusinky, víno z divokých hroznů, několik kusů drůbeže a pět jelenů, které přinesla velká skupina Wampanoagů. S těmi navázali osadníci kontakt už v březnu, kdy se jim s vůdcem místní kmenové konfederace podařilo vyjednat mírovou smlouvu a obchodní spolupráci. Plymouthští kolonisté se od začátku nespolehali jen na obchod s původním obyvatelstvem jako tomu bylo ve Virginii, ale už

---

¹²⁵ BRADFORD, W., *History of Plymouth Plantation*, Boston 1856, s. 83.

¹²⁶ STRATTON, E. Aubrey., *Plymouth Colony: its history and people, 1620-1691*, Salt Lake City 1986, s. 21.

¹²⁷ WINSLOW, E., *Good Newes from New England*. Carlisle 1996, s. 8.

¹²⁸ Dále existují ještě zmínky o podobných oslavách v jiných koloniích, například Pophamu roku 1607, nebo Jamestownu v letech 1607 a 1610. Bohužel se zde nedochovalo tolik záznamů o těchto událostech a prvenství v oslavě díkuvzdání je dál mylně připisováno Plymouthu: viz BAKER, J. W., *Thanksgiving: The Biography of an American Holiday*. New Hampshire 2010, s. 175-176.

během prvního roku od nich převzali i různé techniky v zemědělství a rybolovu, čemuž se naučili především od anglicky mluvícího Wampanoaga jménem Tisquintaho (kolonisty nazývaného Squanto).¹²⁹

V prvních letech byly příděly potravin stále kriticky nízké, ale díky Squantově pomoci se alespoň podařilo zabránit hladomoru, jaký postihl Jamestown.¹³⁰ Další velkou výhodou bylo také nastupující období rozsáhlé puritánské migrace, která v tomto regionu trvala až do čtyřicátých let 17. století. Během toho se do Plymouthu plavilo výrazně víc lodí, než bylo zvykem u předchozích kolonií.¹³¹ Navíc se zde často zastavovaly i rybářské lodě nebo výpravy do jiných kolonií.¹³² V roce 1622 se v kolonii zastavila loď *Discovery*, jejíž kapitán daroval osadníkům část zásob.¹³³ Na této lodi zároveň cestovatel i politik John Pory, který předtím v Jamestownu vedl první Valné shromáždění Virginie a nabídl se mu tak možnost srovnání obou kolonií. Bradford mu tehdy údajně sdělil, že za poslední rok v osadě nezemřel už jediný obyvatel, čímž ho velice ohromil.¹³⁴ Zároveň si zde všiml výrazného množství velkých ryb v okolí, o čemž v dopise informoval tehdejšího guvernéra Virginie Francise Wyatta s tím, že v jejich počtu se jiná místa mohou jen těžko vyrovnat Plymouthu.¹³⁵ To bylo zhruba ve stejné době, kdy byly poškozeny obchodní vztahy s některými původními obyvateli, od kterých osadníci získávali vzácné kožešiny, a proto se tehdy kolonie úspěšně pokoušela přeorientovat ekonomiku na obchod s rybami.¹³⁶ Edward Winslow se kromě toho zmiňoval i o možnosti pěstování tabáku podobně jako ve Virginii,

---

¹²⁹ Podrobnosti o prvním kontaktu se Squantem a dalšími členy jeho kmene podrobně zaznamenal Edward Winslow: viz BRADFORD, W. – WINSLOW, E., *Mourt's Relation Or Journal of the Plantation at Plymouth*. Boston 1865, s. 83–94.

¹³⁰ STRATTON, s. 22.

¹³¹ To bylo zejména po roce 1625 kdy na trůn nastoupil Karel I., který výrazně posílil absolutismus v Anglii a do kolonií jako byl Plymouth začalo odcházet i mnoho obyvatel mimo puritánské kongregace: viz RAKOVÁ, S., *Anglické kolonie v Severní Americe v 17. století: modely politické kultury*, Praha 1997, s. 88.

¹³² Mezi nejzajímavější příklady patří zejména návštěva Thomase Westona v létě 1622. Weston byl původně jeden z investorů Plymouthské kolonie, ale nebyl spokojený s jejím nízkým finančním výnosem, proto se od poutníků oddělil a založil vlastní konkurenční kolonii severně od Plymouthu, kterou nazval Wessagusset. Ta byla opuštěna už necelý rok po založení a přeživší obyvatelé museli být nakonec zachráněni samotnými poutníky z Plymouthu: viz WINSLOW, E., *Good Newes from New England*, Carlisle 1996, s. 19, 24, 40–52.

¹³³ Tamtéž, s. 20.

¹³⁴ PORY, J., *John Pory's Lost Description of Plymouth: Colony in the Earliest Days of the Pilgrim Fathers, Together with Contemporary Accounts of English Colonization Elsewhere in New England and in the Bermudas*, Boston 1918, s. 37.

¹³⁵ Tamtéž, s. 47–48.

¹³⁶ PHILBRICK, N., *Mayflower: A Story of Courage, Community, and War*. New York 2006, s. 136.

ale nakonec se zde nikdy nestal hlavní komoditou, jelikož poutníci považovali ryby za hodnotnější a užitečnější produkt.¹³⁷

V červenci roku 1623 připluly lodě *Anne* a *Little James*, které přivezly 96 nových osadníků a v září do kolonie připlulo ještě 87 dalších. V té době měli poutníci potíže uživit velké množství přibývajících obyvatel, proto byl Myles Standish pověřen založením nové velké plantáže na místě zvaném Pascatoquack.¹³⁸ Tehdy se zároveň upustilo od dosavadního komunitního systému obdělávání společné půdy. Problém s přiděly kukuřice a její neřízená výměna mezi osadníky vedla k přerozdělení části polností. Každý občan tak obdržel 1 akr na osobu pro vlastní využití.¹³⁹ V březnu 1624 připlula zásobovací loď, která do kolonie zároveň dopravila i první dobytek. Tehdy se tu mělo nacházet asi 180 osadníků disponujících hospodářskými zvířaty (kozy, prasata a drůbež). Stálo zde 32 domů, z nichž bylo 7 po požáru, který v zimě zachvátil část kolonie.¹⁴⁰

Po roce 1627 měli poutníci splacené veškeré dluhy vůči investorům, a tak měli více finančních prostředků na zajištění plaveb pro zbývající členy kongregace z Leidenu.¹⁴¹ Během srpna 1629 se 35 z nich dopravilo do Plymouthu na lodi *Mayflower*.¹⁴² Další loď je poté následovala ještě na jaře roku 1630, nicméně obě skupiny se v Plymouthu zdržely jen krátce a poté pokračovaly do nedalekého Salemu v kolonii Massachusetts, která byla založena o čtyři roky dříve. V té době nastávalo období nejvyššího vrcholu puritánské migrace do Nového světa a v širokém okolí poloostrova Cape Cod začalo vznikat plno nových osad.¹⁴³ V samotném Plymouthu žilo už téměř 300 osadníků, ale během dalších let začal jeho vývoj bohužel značně zaostávat za jinými prosperujícími koloniemi v Nové Anglii.

---

¹³⁷ WINSLOW, E., *Good Newes from New England*. Carlisle 1996, s. 69.

¹³⁸ Tamtéž, s. 56.

¹³⁹ BRADFORD, W., *History of Plymouth Plantation*, Boston 1856, s. 167-168.

¹⁴⁰ STRATTON, s. 26.

¹⁴¹ Tamtéž, s. 38.

¹⁴² Nešlo o původní loď z roku 1620, ale pouze o shodu názvu. Historické záznamy o originální *Mayflower* končí v roce 1624 a předpokládá se, že poté byla rozebrána na stavební materiál: viz BANKS, Ch. E., *The English ancestry and homes of the Pilgrim Fathers who came to Plymouth on the "Mayflower" in 1620, the "Fortune" in 1621, and the "Anne" and the "Little James" in 1623*, Baltimore 1962, s. 20–22.

¹⁴³ STRATTON, s. 38–39.

Závěr

Tato bakalářská práce si kladla za cíl porovnat historický vývoj kolonií Jamestown a Plymouth v prvních desetiletích jejich vývoje. Obě kolonie představovaly jakési modelové prototypy, které se v dalších letech staly základem pro rozvoj celé anglické Severní Ameriky během 17. století. Jamestown byl vždy projektem obchodní investice s cílem maximálně ekonomicky vytěžit osídlené území. Plymouth byl naopak od počátku koncipován jako vysněné „město na hoře“ nebo „Nový Jeruzalém“, který měl být natrvalo osídlen rodinami poutníků vedených společným náboženským cílem. To se nejvíce projevovalo z administrativního a politického hlediska, kde se jednalo o dvě zcela odlišné struktury. Virginie byla klasickým příkladem vertikální správy vyžadující neustálé institucionální reformy, zatímco Nová Anglie představovala různé modely horizontální samosprávy, které většinou vycházely ze společenské smlouvy. Jamestown se potýkal s výraznou administrativní nestabilitou a nekompetentním vedením, jehož důsledkem byly i opakované kolapsy celé kolonie. Později zde došlo k přechodu od závislosti na akciové společnosti a jejich rozhodnutích k centralizovanému systému vedení ve formě královské kolonie. Plymouth byl oproti tomu od počátku utvářen ideály náboženské komunity a rovnosti. Díky tomu zde nikdy nedošlo ke větším krizím ve vedení a do funkcí zde byli opakovaně voleni zkušení a důvěryhodní členové kongregace, jejichž prioritou od počátku bylo autonomní přežití kolonie, bez vlivu anglického parlamentu nebo krále. Tyto dva přístupy ale poté předznamenal základní směry, jimiž se pozdější americká koloniální politika a samospráva ubírala.

Z hospodářského hlediska byla zásadním rozdílem větší závislost Jamestownu na importu zásob, které se později podařilo zajistit výrazným ekonomickým ziskem z tabákových plantáží. Plymouth oproti tomu nikdy nevytvořil větší obchodní strategii a soustředil se pouze na splacení dluhu investorům, kteří financovali jejich cestu. Velkou roli sehrál také menší důraz na těžbu či exportní zisk a větší orientace na soběstačnost komunity. Z dlouhodobého hlediska se v obou případech nakonec ukázalo, že struktura osídlení rodinnými skupinami vedla k rychlejší stabilizaci a nižší úmrtnosti. Úspěch kolonie nebyl dán pouze množstvím vloženého kapitálu, ale především demografickým složením a schopností přizpůsobení.

V obou případech zároveň hrálo klíčovou roli i soužití s původním obyvatelstvem, které mělo na přežití kolonistů nezanedbatelný vliv. Virginii obývala silná kmenová

konfederace Powhatanů, která čítala téměř 9000 lidí a ovládala celé okolí zátoky Chesapeake. Expanze kolonistů na toto hustě zalidněné území rychle narušila původní přátelské vztahy a první roky tak byly poznamenány hned dvěma rozsáhlými konflikty, které trvale poznamenaly vztahy obou skupin. Novou Anglii tvořily jen menší roztříštěné svazky, které byly navíc oslabeny neznámou epidemií a nebyla zde proto dlouho nouze o volnou půdu. Kmeny v okolí Plymouthu navíc nikdy neměly žádné ambice sjednotit se proti kolonistům. O existenci Powhatanské konfederace dokonce neměli ani tušení.¹⁴⁴ Největší jednotnou skupinu na jejich území tak nakonec rychle vytvořili samotní Angličané, kterým se většinou dařilo s původními obyvateli udržovat stabilní obchodní vztahy.

Obě kolonie v následujících letech dále rostly a expandovaly, nemohly se nicméně v žádném případě vyrovnat okolním osadám a koloniím, v jejichž stínu nakonec skončily. Představitelé Virginie začali už v první polovině 17. století řešit nevyhovující velikost a umístění Jamestownu jako hlavního města kolonie. Přesto jim z historických důvodů dále zůstával jako tradiční místo pro konání Valných shromáždění. To se změnilo v říjnu roku 1698, kdy osada už počtvrté vyhořela a konání sněmu se muselo přesunout do Middle Plantation, která byla následující rok přejmenována na Williamsburg (podle krále Viléma III.) a stala se novým hlavním městem Virginie. Od té doby Jamestown upadal a během 18. století prakticky zanikl. Plymouth měl v tomto ohledu podobný vývoj. V dalších letech sice poměrně prosperoval a proměnil se v plnohodnotné město, které existuje dodnes. Zároveň si ale nikdy nedokázal vybudovat silné politické a ekonomické postavení v okolním regionu. Proto byl nakonec v roce 1691 připojen ke kolonii Massachusetts proti vůli jeho obyvatel a stal se pouze administrativním okresem.

Studium těchto dvou kolonií nepřináší jen příspěvek k porozumění rané fázi kolonizace, ale i hlubší vhled do geneze pozdější americké identity a hodnotových rozporů, které ji formují dodnes. Zatímco Jamestown se stal předobrazem jižanských plantážních ekonomik s důrazem na hierarchii, export a závislost na nucené práci, Plymouth se stal základem pro severoamerický puritánský komunit, který kladl důraz na samosprávu, rovnost před zákonem a vzdělanost.

---

¹⁴⁴ WINSLOW, E., *Good Newes from New England*, Carlisle 1996, s. 67.

Seznam použité literatury

Vydané prameny

BARBOUR, P., *The Jamestown Voyages under the First Charter, 1606–1609*, Cambridge 1969.

BRADFORD, W., *History of Plymouth Plantation*, Boston 1856.

BRADFORD, W. – WINSLOW, E., *Mourt's Relation Or Journal of the Plantation at Plymouth*. Boston 1865.

HAKLUYT, R. – WOODS, L. – DEANE, C., *A Discourse on Western Planting, Written in the Year 1584*, Boston 1877.

NICHOLS, A. B., *Captain Christopher Newport: Admiral of Virginia*, Petersburg 2007.

PORY, J., *John Pory's Lost Description of Plymouth: Colony in the Earliest Days of the Pilgrim Fathers, Together with Contemporary Accounts of English Colonization Elsewhere in New England and in the Bermudas*, Boston 1918.

SMITH, J., *The Generall Historie of Virginia, New-England, & the Summer Isles*. Carlisle 2006.

WINGFIELD, J. R., *Virginia's True Founder: Edward-Maria Wingfield and His Times, 1550-c. 1614: the First Biography of the First President of the First Successful English Colony in the New World*, Athens 1993.

WINSLOW, E., *Good Newes from New England*, Carlisle 1996.

Odborná literatura – monografie

AMES, A., *The May-flower and her Log: July 15, 1620 – May 6, 1621, chiefly from original sources*, Boston: New York 1907.

APPELBAUM, R. – SWEET, J., *Envisioning an English Empire: Jamestown and the Making of the North Atlantic World*, Philadelphia 2012.

APPLEBY, J. C., *Fur, Fashion and Transatlantic Trade during the Seventeenth Century*, Martlesham 2021.

BAKER, J. W., *Thanksgiving: The Biography of an American Holiday*, New Hampshire 2010.

BANKS, Ch. E., *The English ancestry and homes of the Pilgrim Fathers who came to Plymouth on the "Mayflower" in 1620, the "Fortune" in 1621, and the "Anne" and the "Little James" in 1623*, Baltimore 1962.

BOJAKOWSKI, P. – BOJAKOWSKI, K. C., *The Warwick: results of the survey of an early 17th-century Virginia Company ship*, in: Bermuda, Routledge, 2017, s. 41-53.

BROWN, A., *The Genesis of the United States: A Narrative of the Movement in England, 1605–1616*, Boston 1890.

CAMPBELL, Ch., *History of the Colony and Ancient Dominion of Virginia*, Norderstedt 2018.

DEMOS, J., *A Little Commonwealth: Family Life in Plymouth Colony*, New York 2000.

GRIZZARD, F. E. – SMITH, D. B., *Jamestown Colony: a political, social, and cultural history*, Bloomsbury 2007.

HAILE, E. W., *Jamestown Narratives: Eyewitness Accounts of the Virginia Colony The First Decade: 1607-1617*, Champlain 1998.

HART, A. B., *American history told by contemporaries*, New York 1898.

HILL, W. B., *The Indians of Axacan and the Spanish Martyrs: The Beginnings of Virginia, 1570*, Clarksville 1970.

JOHNSON, C. H., *The Mayflower and Her Passengers*. Bloomington 2005.

KUPPERMAN, K. O., *The Jamestown Project*, Cambridge 2009.

MANCALL, P. C., *Hakluyt's Promise: An Elizabethan's Obsession for an English America*, New Haven 2008.

MCLNTYRE, R. A., *Debts Hopeful and Desperate: Financing the Plymouth Colony*, Plymouth 1963.

PHILBRICK, N., *Mayflower: A Story of Courage, Community, and War*. New York 2006.

PICKETT, M. F. – PICKETT, D. W., *The European Struggle to Settle North America: Colonizing Attempts by England, France and Spain, 1521-1608*. Jefferson 2011.

RAKOVÁ, S., *Anglické kolonie v Severní Americe v 17. století: modely politické kultury*, Praha 1997.

STRATTON, E. A., *Plymouth Colony: its history and people, 1620-1691*, Salt Lake City 1986.

TURNER, J. G., *They Knew They Were Pilgrims: Plymouth Colony and the Contest for American Liberty*, New Haven 2020.

TYLER, L. G., *Narratives of Early Virginia, 1606–1625*, New York 1907.

WOOD, B., *The Origins of American Slavery: Freedom and Bondage in the English Colonies*, New York 1997.

YARSINSKE, A. W., *Virginia Beach: A History of Virginia's Golden Shore*, Mount Pleasant 2002.

Odborné články

BERNHARD, V., *Men, Women and Children' at Jamestown: Population and Gender in Early Virginia, 1607–1610*, in: *The Journal of Southern History*, Vol. 58, No. 4, 1992, s. 599–618.

CAVE, A. A., *Why Was the Sagadahoc Colony Abandoned? An Evaluation of the Evidence*, in: *The New England Quarterly*, Vol. 68, no. 4, 1995, s. 625–640.

CONNOR, S. V., *Sir Samuel Argall: A Biographical Sketch*, in: *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 59, no. 2, 1951, s. 162–175.

DETWEILER, R., *Was Richard Hakluyt a Negative Influence in the Colonization of Virginia?* in: *The North Carolina Historical Review*, Vol. 48, No. 4, 1971, s. 359–369.

EARLE, C., *Environment, disease and mortality in early Virginia*, in: *Journal of Historical Geography*, Vol. 5, No. 4, 1979, s. 365–390.

EVAN, T. J., *Alwyn Ruddock: John Cabot and the Discovery of America*, in: *Historical Research*, Vol. 81, No. 212, 2008, s. 242–249.

FORBES, R. S., *Was Myles Standish a Roman Catholic?*, in: *The Outlook*, Vol. 61, No. 15, 1899, s. 878–879.

HECHT, I. W. D., *The Virginia Muster of 1624/5 As a Source for Demographic History*, in: *The William and Mary Quarterly*, Vol. 30, No. 1, 1973, s. 65–92.

POWELL, W. S., *Aftermath of the Massacre: The First Indian War, 1622-1632*, in: *The Virginia Magazine of History and Biography*, Vol. 66, No. 1, 1958, s. 44–75.

KUPPERMAN, K. O., *Fear of hot climates in the Anglo-American colonial experience*, in: *The William and Mary Quarterly: A Magazine of Early American History*, Vol. 41, No. 2, 1984, s. 213–240.

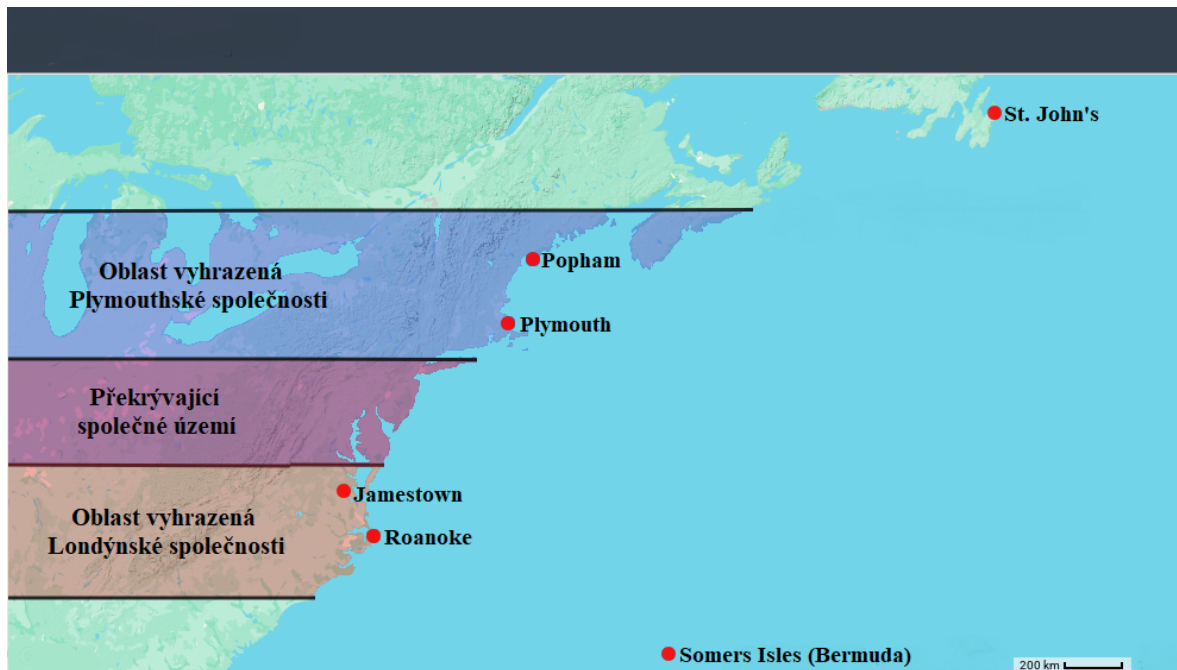
LACOMBE, M. A., *A continuall and dayly Table for Gentlemen of fashion: Humanism, Food, and Authority at Jamestown, 1607–1609*, in: *The American Historical Review* Vol. 115, No. 3, 2010, s. 669–687.

MORGAN, E. S., *The first American boom: Virginia 1618 to 1630*, in: *The William and Mary Quarterly*, Vol. 28, No. 2, 1971, s. 169–198.

QUITT, M. H., *Trade and acculturation at Jamestown, 1607-1609: The limits of understanding*, in: *The William and Mary Quarterly*, Vol. 52, No. 2, 1995, s. 227–258.

VAUGHAN, A. T., *Expulsion of the Salvages': English Policy and the Virginia Massacre of 1622*, in: *The William and Mary Quarterly: A Magazine of Early American History*, Vol. 35, No. 1, 1978, s. 57–84.

Přílohy

Příloha č. 1: Mapa znázorňující rozdělení kolonizovaného území mezi pobočky Virginské společnosti. Označená místa představují přesné umístění některých prvních anglických kolonií. [vytvořeno autorem této práce v aplikaci Maps.co]

Příloha č. 2: Mapa znázorňující oblast kolem Plymouthu s vyznačeným územím jednotlivých okolních kmenů. [online] in: <https://enlablo.wordpress.com/2018/11/28/wampanoag-language-spotlight/>